CHUCK GROSSART

THE AVIATORS

A Prequel Novella to
Fleet Opposed - Book 1 of The Han Wars Series

Chuck Grossart

versiunea în limba română

uncris

Chuck Grossart este un locotenent-colonel (în rezervă) din US Air Force. După ce și-a servit patria 20 ani ca ofițer lansator de rachete, operator spațial și planificator de atacuri, continuă să activeze ca analist în cadrul Air Force.

Sărmanului pilot instructor care a fost destul de ghinionist ca să mă ia cu el într-un avion T-37 în august 1986 la AFB Laughlin, Del Rio, Texas.

Scuze sincere pentru că l-am dat cu capul de cupola carlingii în timpul zborului.
A fost greșeala mea.
Dar cred că de aceea purtăm căști de zbor, nu-i așa?
Chuck Grossart

Zboară și luptă până la
ultima picătură de combustibil,
ultima picătură de sânge,
ultima bătaie a inimii.

Manfred Albrecht
Freiherr von Richthofen

Nota autorului

De-a lungul carierei mele militare – în USAF – am învățat cât de diferite erau unele lucruri în diferitele comunități aviatice / non-aviatice, ba chiar și între unitățile nucleare / non-nucleare. Fiecare le tratează în maniera sa – și se confruntă cu provocările și problemele – pe baza felului în care au fost *formați* în serviciul respectiv.

Piloții sunt complet diferiți de navigatori, navigatorii diferiți de rachetiști, rachetiștii (care există deoarece chiar și piloții au nevoie de eroi) sunt diferiți de *'telectualii* spațiali, aceștia sunt diferiți de cei de la mentenanță, etc. Toți poartă aceeași uniformă, dar modul cum vede lumea un om și cum abordează lucrurile, poate diferi destul de mult în funcție de domeniul carierei sale.

Am avut și ocazia de a petrece foarte mult timp în misiuni combinate, lucrând cu tipi din alte servicii (și încă o mai fac); submariniști (*bubble heads*) de pe submarinele de atac și lansatoare de rachete intercontinentale, marinari de pe navele de suprafață (*shoes*, *ship drivers*), artileriști antiaerieni din Army, de la blindate, experți nucleari, piloți de elicoptere de Army și Navy, aviatori din Navy, etc.

Ceea ce am învățat este că aceleași ciudățenii comportamentale din domeniile de carieră din USAF există și în celelalte servicii ale Forțelor Armate.

Deci, care este opinia mea? Ei bine, cred că **atunci** când scrii orice fel de povestire cu subiect militar, este important de recunoscut că nu toți oamenii sunt la fel – un *șofer de navă* nu va reacționa la fel ca un pilot de vânătoare, un submarinist nu va reacționa ca unul de la mentenanță, etc. Fiecare acționează diferit pe baza antrenamentului specific și experienței din comunitatea respectivului serviciu militar.

Nuvela *The Aviators* vă prezintă branșa piloților din Flota Combinată a Republicii.

Nuvelele următoare, *The Infantry* și *The Spacers* (**încă nescrise**!), vă vor permite să aruncați o privire în comunitățile acestor două servicii.

Fiecare povestire este independentă, toate trei fiind premergătoare trilogiei (încă nescrisă!) *The Han Wars Series.* Acțiunea fiecăreia este imediat următoare primei scene din *Fleet Opposed*, primul volum al trilogiei.

Chuck Grossart
Iunie 2018

RSS[1] *Bulwark*, CVA-23
Operează în AOR[2] al Flotei III
Sala de pregătire/Alarmă
***Squadron*ul[3] 11 vânătoare/bombardament – VFA-11**

Soneria de alarmă suna întotdeauna în cel mai nepotrivit moment.

Lieutenant Blake ”Scratch” Adler se afla de șapte ceasuri într-un schimb de stare de alertă de 20 ore și s-a hotărât să încerce să închidă ochii câteva minute – împotriva regulamentului, dar 20 ore e un timp lung, în care stăteai în echipamentul de zbor nefăcând nimic decât să aștepți, doar ascultând cum costumul îți procesează eliminările fiziologice. A sărit din scaun și și-a înhățat casca, după care s-a împiedicat în propriile picioare și a căzut în fund pe punte.

Soneria a încetat să mai sune, fiind înlocuită de vocea *air boss*ului aflat la datorie ce a răsunat de undeva de deasupra capului.

„Lansare de urgență, lansare de urgență, tuburile 1 la 6. Tuburile 7 la 12 rămân în standby.”

Nu era sigur cât timp ațipise – se părea că doar ce închisese ochii câteva secunde – dar izbucnirea alarmei l-a trezit din mini-somnul său precum un șoc electric. *Cu asta te alegi dacă adormi, blegule*. A sărit în picioare și a simțit puntea se mișcă sub el. Amortizoarele interconectate cu structura navei anulau cea mai mare parte a efectelor schimbărilor în inerție, totuși el încă o putea simți. *Bulwark* manevra. Violent.

*Squadron*ul său, *Red Rippers*, împărțea în această săptămână sarcinile „alarmei” cu *Death Rattlers* din VFA-323.

[1] ...c Space Ship – Navă Spațială a Repub...
...sibility (AOR) – regiune geografică p...
un... militar prin Planul Unificat de Comandă...
autorit... a planifica/desfășura operațiuni de lupta. Sistemul este conceput pentru a permite unui singur comandant să-și exercite comanda și controlul asupra tuturor forțelor militare din AOR, indiferent de specializarea acestora.

[3] Squadron - escadrilă

Douăsprezece *păsări* în tuburi – câte șase din fiecare *squadron* – cu reactoare puternice și încărcătură completă de armament, gata de lansare în orice moment.

Ca acum.

Tuburile 1 la 6 erau pentru *squadron*ul său. Ele vor lansa, în timp ce ceilalți șase piloți din VFA-323 vor rămâne în *păsările* lor, gata oricând pentru lansare din tuburile 7 la 12.

În această misiune, Scratch Adler era *Ripper* 6.

— Ai tras un pui de somn, Scratch?

Adler i-a aruncat o privire scurtă coechipierului său de *squadron*, *lieutenant* Thad "Rooster" Cochran, apoi și-a închis casca cu un șuierat făcut de costumul presurizat care se activa.

Inima îi bătea cu putere datorită trezirii bruște din somn și așteptării ordinului de lansare. *Admiral*ul era bine cunoscut pentru obiceiul de a ordona pe neașteptate exerciții de luptă. *Vice Admiral* Kumar era de școală veche, amintind în mod constant pericolele operării atât de aproape de punctele de transfer dintre Republică și Spațiul Han – și chiar dacă erau toate șansele ca acesta să fie doar încă un exercițiu, exista întotdeauna posibilitatea să fie ceva real. Dumnezeu știe cât i-a bătut pe toți la cap ca să le întipărească bine în minte această idee.

Vocea de deasupra s-a făcut auzită iarăși.

„Aici XO[4]*. Condition 1*[5] *pe navă. La posturile de luptă. Repet: La posturile de luptă.*"

— Sunt bine, Rooster, tu? a răspuns Adler după ce Cocharan și-a fixat și el casca.

— Ca-ntodeauna, a replicat acesta.

Toți cei șase piloți *Ripper* stăteau la portalurile de acces, cu căștile fixate, și toți ca unul s-au prins de barele de deasupra și s-au strecurat în tuburile deschise, mai întâi cu picioarele. Tuburile, înclinate către puntea de lansare de dedesubt, erau poreclite tuburi-ghenă de către toți ceilalți non-aviatori. De-a lungul timpului, numele a fost preluat chiar și de către aviatorii înșiși.

Alunecarea până în cockpiturile care-i așteptau a fost scurtă, și în două secunde Scratch și Adler se aflau în interiorul

[4] XO – executive officer – secundul navei.

[5] Condition 1 — armele cu magazia încărcată, cu proiectil „pe țevă" și cu siguranța pusă.

aparatelor AF-206C *Panther*, cu motoarele pornite, cupola s-a închis deasupra lor, tuburile-ghenă s-au retras și au dispărut în spatele trapelor glisante.

Tuburile de lansare erau proiectate să se potrivească pentru orice nave tactice ale *air wing*, inclusiv marile bombardiere A-107E *Buccaneer*, așa încât micile *Panther* abia dacă ocupau spațiul din tub. Aparatele de luptă și atac erau ținute pe șina de lansare de cleme magnetice cu deschidere rapidă.

În timp ce el verifica iute displayurile de pe tabloul de bord, conexiunile automate *click*ăiau în costumul său – comunicații, date, interfețe vizuale, suport vital – toată cablatura care-l făcea parte a mașinii sale. În câteva secunde a executat toate pregătirile finale pentru lansare, mișcându-se cât putea de repede dar cu grijă ca să nu omită nici un singur pas al procedurii memorate și practicate de atâtea ori. Sistemele vitale VERDE, lumini de navigație PORNIT, lumini de navigație APRINSE, armamentul ASIGURAT și VERDE, radar STANDBY, reactorul la limita de lansare VERIFICAT, temperaturile de inițiere a aprinderii VERDE, presiunea din tancuri în limite admisibile VERIFICAT, transfer date COMPLET/VERIFICAT, secvența autolansare PORNIT/ASIGURAT, comunicații VERIFICAT…

— *Zborul*, *Ripper* 6, verificare comunicații.

— Calitate 5, *Ripper* 6, a răspuns controlorul de la lansare.

Adler a atins un senzor tactil de pe laterala căștii sale, polarizându-și vizorul. Și-a selectat datele pe care le voia afișate și care au apărut ca imagini holografice pe suprafața interioară a vizorului. Apoi, liderul *flight*ului său a intervenit pe canalul de comunicații.

— *Ripper* 1, gata.

LCDR Tom ”Dutch” Van Laren, *Ripper* 1, era *flight* lider în această misiune. Un tip decent pe care te puteai baza.

— Doi.

— Trei.

— Și Patru.

— Cinci.

— Șase, a raportat și Adler.

— *Roger*, a confirnat Van Laren, apoi a setat cronometrul pentru lansarea automată. Lansare în 15 secunde, acum. Plecare standard, formație largă, de luptă.

Apoi s-a adresat controlorilor de lansare:

— *Zborul*, *Ripper* e gata. În *Standby*.

— *Roger*, *Ripper*, confirmă controlorul. Contact de luptă, la vedere. Baftă la vânătoare!

Au realizat un timp bun. Numai 7 minute de la darea alarmei până la „gata de lansare" nu era de loc rău, iar CAG nu va avea nimic de comentat (ceea ce întotdeauna era un fel de bonus). Adler a mai aruncat o ultimă privire asupra instrumentelor – ochii fiindu-i antrenați să depisteze orice abatere de la limitele de toleranță ale sistemelor de indicație. Mâna înmănușată a zăbovit deasupra contactului de „*abort*" până ce a fost convins că *pasărea* sa este gata de lansare și toate sistemele sunt pe VERDE.

Secvența de lansare era complet automatizată – dacă trebuia, putea să o oprească cu comanda *abort*, dar Adler nu era decât un pasager până ce părăseau nava și ajungeau la distanța presetată pentru începerea manevrelor.

Pentru majoritatea piloților era intervalul de timp cel mai neplăcut, ultimele câteva secunde înainte de a fi lansați în vid. Le dădea tuturor timp se gândească.

Nu se întâmpla prea des ca Kumar să-și lanseze navele de luptă *și* să-și pună întreg echipajul în *alarmă-la-posturile-de-luptă* atunci când ea simțea nevoia să mai bifeze un exercițiu de instrucție pe planificare. Sigur, o mai făcuse altădată – chiar săptămâna trecută - dar să o facă din nou atât de curând, era ceva neobișnuit, chiar și pentru ea. Putea fi acum ceva real și nu doar un exercițiu? Adler și-a înlăturat gândul din minte și s-a concentrat – exercițiu sau nu, n-avea importanță. Fiecare misiune trebuia tratată ca fiind o situație de luptă reală, fără să conteze cât de improbabilă părea confruntarea.

*Panther*a sa a alunecat ușor spre înainte când a fost cuplată clema șinei de pe care se lansa *pasărea* sa. În fața sa, tubul era luminat în roșu, care s-a transformat în verde când trapa blindată exterioară s-a deschis, dezvăluind câmpul de stele de dincolo de ea.

Totul era gata pentru lansare. Când șina va fi pusă sub tensiune, *Panther* va fi expulzat din tub, departe, în vid. La

distanța predeterminată, siguranțele se vor autoînlătura, iar el va avea controlul complet al *armăsarului*. Și-a proptit casca în spătarul scaunului și și-a încleștat dinții. Simiți cum se decuplează clemele magnetice.

De acum… în orice clipă. A mormăit și și-a încordat mușchii împotriva bruștei, dar scurtei creșteri de G care va urma.

Iar când a venit, a chiuit ca un copil.

Momentul îi făcea întotdeauna plăcere.

✽✽✽

AF-206C *Panther* era cea mai nouă navă de luptă din dotarea Flotei Combinate a Republicii, dacă treizeci și ceva de ani puteau fi desemnați ca ceva „nou”. *Squadron*ele din Flotele a Doua și a Treia erau dotate în întregime cu *Panther*, dar mai erau totuși niște *squadron*e în Flota Unu care, din păcate, mai aveau mult mai vechile AF-204E *Bobcat*, care intraseră în serviciu cu 20 ani înainte ca primul *Panther* să fie operațional.

Dar chiar dacă aparatul său de luptă fusese construit înainte de nașterea sa, Adler considera *Panther*a ca fiind o frumusețe. Nava era suplă în formă de pană, cu aripi scurte în săgeată și în diedru negativ ce ieșeau din fuselajul plat. Această formă îi permitea operațiuni atmosferice limitate. Pentru zborul în vidul cosmic, *Panther* era dotată cu versiuni miniaturizate ale acelorași reactoare cu fuziune Helium-3/Deuterium și motoare cu magnetoplasmă – MPE – care propulsau marile și extrem de puternicele nave de linie. Pentru zborul atmosferic, *Panther* avea două clasice unități *ramjet* încastrate în aripi.

Structura de nanotuburi din carbon era acoperită cu aliaj de titanium-cybelium – TCA – termorezistent, ușor de produs și prelucrat, dar, odată finalizat, mai dur decât diamantul. Mici jeturi reactive perforau învelișul blindat, făcând *Panther*a mai manevrabilă decât putea suporta organismul uman. Siguranțele inerțiale puteau fi șuntate în caz de urgență, dar numai un pilot talentat putea manevra nava fără a suferi leziuni serioase. Scratch Adler nu a zburat niciodată cu siguranțele scoase.

Vizorul lui Adler a afișat iconurile celorlalte cinci nave de luptă din *flight*ul său, și i-a văzut cum se răspândeau încet în formația de luptă ordonată de Dutch Van Laren. Dutch se afla în mijloc, 2 km mai în față, flancat de *Ripper* 2 și 3 de fiecare parte, la 10 km de aripa liderului și puțin mai în urmă. *Ripper* 4 și 5 se aflau sub ei, 5 km mai jos și 2 km în urmă. Adler era mai sus, cu 2 km mai în urmă și cu 5 km mai sus. Pentru un *flight* de 6, aceasta era formația standard, care permitea oricărei secțiuni să reacționeze la orice amenințare asupra oricărui *wingman*.

— *Combat*, *Ripper* 1, *Ripper flight* în formație. Vector către țintă,” a raportat Dutch Van Laren.

— *Ripper, Combat, bogey*[6] se mișcă rapid*,* țintă solitară*, single target,* coordonatele prin *datalink*[7]. Verifică.

— *Combat, Ripper* 1 am coordonatele*.* Viraj la intercepție.

În timp ce *flight Ripper* își ajusta cursul către *bogey* ce se apropia, Adler a aruncat o privire scurtă în monitorul care reda imaginea spațiului din spate și a văzut silueta cenușie, masivă, în formă de aligator a RSS *Bulwark* virând încet – manevre evazive care să complice efortul unui potențial inamic de a deschide focul de la distanță asupra sa. *Admiral*ul chiar lua în serios ținta care se apropia, ce dracu o fi fost ea.

— *Ripper, Combat,* comută la *Mother*. Baftă la vânătoare”

— *Wilco*[8] *Combat,* comut la *Mother.* O zi bună.”

Mother (*Mama*) era numele-cod pentru *Bulwark*, mai exact pentru al ei *Battlespace Fusion Center*. *Combat Information Center* – CIC sau *Combat* – proteja doar nava însăși, pe când BFC era destinat să controleze operațiunile întregului Grup de Luptă. Era vocea, ochii și urechile *Admiral*ului.

Adler și-a activat radarul cu rază lare de acțiune și a început să scaneze vidul din fața sa, chiar dacă ținta se afla încă mult prea departe pentru ca radarul unei mici nave de luptă să o poată *vedea*. În cala cu arme avea șapte rachete interceptoare cu rază extinsă de acțiune SIM-242 *Raven* – *Fox-1* – și zece rachete cu rază scurtă SIM-95X *Osprey* – *Fox* 2. *Panther* mai era dotată cu două tunuri laser de mare energie, jumelate, un tun ionic cu bătaie scurtă, iar pentru lupta de aproape, o

[6] Bogey – termen-cod: țintă neidentificată.
[7] Datalink – un fel de „internet” militar.
[8] Wilco - Will Comply – termen-cod: luare la cunoștință și executare.

turelă container atașat ce conținea un tun clasic Gatling cu șase țevi.

— *Ripper*, sunt *Mother*, verifică informațiile contactului neidentificat, a auzit Adler pe rețeaua de comunicații.

— *Roger, Mother, stand by*," răspunse Van Laren.

Un icon triunghiular a apărut în vizorul lui Adler marcând poziția relativă pentru *bogey*, împreună cu notațiile referitoare la viteză, distanță, și mărimea estimată de radar. Toate cele șase nave de luptă primeau informațiile în timp real de la echipamentul de senzori ai lui *Bulwark*. Obiectivul lor, mult mai mare decât o navetă de luptă, totuși prea mic pentru a fi altceva decât un tip de navă-cercetaș, întretăia cursul curent al lui *Bulwark*, cu viteza 0,001c, dar era încă prea departe pentru a i se analiza cu acuratețe semnătura energetică sau pentru a fi identificată optic.

— *Mother*, *Ripper* 1, date verificate*,* a raportat Van Laren. Îl „avem". Ajustăm cursul pentru interceptare.

Chiar și la distanță extrem de mare, radarul lui *Bulwark* radia ținta. Aici, atât de aproape de punctele de transfer cu spațiul Han, navigația pe „neauzite" nu-și avea rostul. Dacă pe acolo se afla un intrus ROE – *Rules Of Engagement: Reguli de angajare în luptă* – prevedea *iluminarea* radar dură a țintei pentru a o avertiza să se îndepărteze. În nici un caz, o navă a Republicii nu trebuia să tragă asupra unei nave Han, decât dacă aceasta avea intenții ostile clare. Totuși, sintagma „intenții ostile clare" era frustrant de vagă și putea fi interpretată diferit de la un comandant la altul. Nimeni nu-și dorea un alt război, dacă îl putea evita, dar statul acolo, în întuneric, cu o posibilă navă inamică năvălind asupra lui *Bulwark* făcea ca regulamentul să fie mai potrivit pentru un ofițer superior aflat într-un birou de pe Pământ, decât pentru un pilot care transpira în cockpit undeva la frontierele spațiului Republicii.

Dacă se *dovedea* a fi o navă Han, atunci *ei* au violat primii tratatul, și după mintea lui Adler, era pe deplin justificată trimiterea unei perechi de *Raven*i în curul lui… cu ROE sau fără.

Dar, ei încă nu știau cine – sau ce – era nava neidentificată. Putea fi comercială, sau alt tip de navă civilă. N-ar fi fost pentru prima oară când Kumar ordona *alarma-de-luptă* când o navă comercială trecea prea pe aproape. Aici, în spațiul de la

frontieră, era mereu în alertă, deși nimeni nu mai văzuse o navă Han de aproape 100 ani, de când fusese semnat tratatul.

Kumar era o războinică. Una de școală veche, fost *jokeu* de *Buccaneer*, care îi făcea pe cei ce serveau sub comanda sa să stea tot timpul ca pe ace. Și vai de mama ăluia care credea că nesfârșitele exerciții de instrucție și luptă erau o pierdere de timp. Era recunoscută pentru ajustarea atitudinilor și schimbarea mentalității, pentru limba ascuțită și privirea pătrunzătoare a ochilor săi căprui. Nimeni nu-i punea la îndoială devotamentul pentru misiunea flotei.

— *Ripper*, schimbăm cursul pentru interceptare. După mine. Executarea*,* a ordonat Van Laren.

Toți au urmat schimbarea de curs a liderului, dar păstrând formația largă de luptă. *Bogey* se afla la limita razei radar a navetelor de luptă, dar o vor contacta curând. Și atunci navetele vor trimite înapoi la BFC *Bulwark* informații mai detaliate, oferindu-le celor ce vor lua decizii o imagine mai precisă a ceea ce era de fapt nava neidentificată.

Dacă aceasta continua să ignore apelurile lui *Bulwark* – pe care le trimitea deja – atunci *Ripper* urmau să se apropie pentru a identifica vizual intrusul. A vaporiza un cargo neînarmat era o faptă nedemnă.

Nu știa de ce, dar Adler avea un presentiment neplăcut în legătură cu ținta.

✻✻✻

VADM Vijaya Kumar supraveghea desfășurarea interceptării pe un ecran holografic 3D proiectat în centrul Punții de Comandă de pe *Bulwark*. Iconul țintei era un triunghi roșu cu cursul urmat și cel curent indicat de o linie roșie punctată. Cele șase navete de luptă din *flight Ripper* erau reprezentate de semne verzi în formă de delta, ce se apropiau de țintă pe vector de interceptare.

Până în prezent, a fost un exercițiu aproape perfect. Timpul în care echipajul a ocupat posturile de luptă a fost aproape acceptabil, dar mai era de lucrat. Navetele de luptă au fost lansate în barem și-și făceau treaba pentru care fuseseră trimise, întocmai și la timp. La urma urmei, era timp de pace. S-au lansat în regim de alarmă, fapt care sigur le-a făcut sângele

să fiarbă, dar deocamdată era ceva de rutină. Fără a mai aminti că erau 6 la 1 – ei șase asupra unei singure ținte.

Ea știa că piloții se întrebau de ce au fost trimiși acolo, așa cum ar fi făcut și ea în locul lor. Poate că erau și nițel furioși. Chiar spera să fie, pentru că situația era pe cale să devină mult mai *interesantă*. Ea își instruise echipajul să se aștepte la neprevăzut, să nu fie niciodată prea mulțumiți sau prea încrezători în abilitățile lor. O calificativ bun la un exercițiu nu va însemna nimic atunci când tunurile vor începe să tragă spulberând metalul pe bune.

Această țintă – o dronă – nu era o amenințare. Ea o știa, cei de pe Puntea de Comandă o știau și ei, dar nu și piloții *Ripper*. Iar ținta lor era gata să facă ceva absolut neașteptat.

— *Commander* Fisher, s-a adresat dna *Admiral* comandantului VFA-11 aflat în spatele ei. Cum crezi că vor reacționa băieții tăi?

— Toți sunt buni, *Admiral*. Vor acționa așa cum au fost instruiți.

Ea zâmbi ușor.

— Ei bine, Fish, vom vedea, nu-i așa? *Mă îndoiesc că au fost antrenați pentru așa ceva*.

Apoi s-a întors spre controlor.

— *Master Chief*, hai să le zăngănim cuștile.

— Am înțeles, dnă, a răspuns apăsând o serie de butoane de pe consolă.

✽✽✽

În câteva secunde, ținta se va afla în bătaia radarului și va putea fi atacată cu rachetele lor cu rază lungă de acțiune, *Raven*, dacă trebuia. Chiar dacă *Panther*a sa era proiectată să învingă în lupta de aproape, era o idee mai bună să distrugi inamicul de la mare distanță, pe cât posibil înainte de a trage al asupra ta. Un duel cu rachete era tactic de preferat, pentru că piloții nu-și vedeau niciodată țintele cu proprii ochi, ci doar ca niște simboluri portocalii pe suprafața interioară a vizorului lor.

— *Ripper* 1, am ținta pe radar, a raportat Van Laren.

— *Ripper* 2, ținta fixată.

— *Ripper* 4, și eu… stai… ceva nu-i…

Adler clipi văzând ținta solitară fragmentându-se în cinci iconuri distincte, fiecare îndreptându-se în direcții diferite. *Ce mama dra*...? Nu a avut timp să-și termine gândul, pentru că *Mother* a intervenit pe canalul de comunicații.

— *Ripper* 1, *Mother* vede acum ținte multiple. *Bandit*s prezintă semnătura energetică a armelor Han. Sunteți autorizați să atacați, liber la arme. Repet, atacați și liber la arme.

Acum sunt *bandit*s, nu *bogey*s. *Ostili* confirmați, nu ținte neidentificate. Aparent, VADM Kumar a hotărât că prezența armelor cu semnătura Han era suficientă, fiind conformă sintagmei vagi din ROE „*intenții ostile clare*".

— *Ripper*, am înțeles, atacăm și liber la arme, a confirmat Van Laren cu voce calmă și profesională. *Ripper*s, degajați și selectați ținta prin *datalink*. Executați.

Combat! Pentru prima dată în cariera sa, Adler urma să intre în luptă. Dar gândul a fost trecător, pentru că antrenamentul a preluat controlul.

Adler a îndepărtat siguranțele armamentului și a intrat în formație cu *Ripper* 3. *Ripper* 2 cu Van Laren și *Ripper* 4 cu 5. Acum erau *elemente* de câte două navete de luptă, iar computerul lui Van Laren separa și aloca țintele între *elemente* trimițând repartizarea acestora prin *datalink*.

În fiecare element, liderul va fi trăgătorul principal, în timp ce celălalt va fi *wingman*, acoperind sectoarele *oarbe* ale liderului. Adler era *wingman*ul lui *Ripper* 3.

— '*6*' în formație, a raportat Adler, gâfâind împotriva accelerației G a manevrelor care trebuiau să-i sincronizeze cursul și viteza cu ale lui *Ripper* 3.

Sistemele de amortizare de pe navele mari erau mult mai eficiente decât cele instalate pe micile navete de atac, ceea ce însemna că fiecare manevră făcută avea oarece efect asupra trupului său. Compartimentele cu lichid presurizat din căptușeala costumului său se ajustau pentru menținerea sângelui acolo unde trebuia să fie (în cea mai mare parte) și să prevină pierderea de cunoștință indusă de accelerația G sporită – G-LOC – dar fără aceste mici amortizoare, Adler abia ar fi putut să se miște în timpul manevrelor dure, iar compartimentele costumului ar fi fost inutile. Accelerația G apărea rapid într-o navetă de atac, fiind brutală și potențial mortal dacă siguranțele inerțiale erau scoase. Era cea mai rapidă cale de a sfârși *tencuit*

pe pereții cockpitului, o grămadă de carne, oase rupte și plămâni colabați.

— *Copy*, Scratch, a răspuns *Ripper* 3. Avem ținta 5. Intenționez să lansez două *Fox*-1 când ajunge în raza de acțiune.

— *Copy*, Zombie.

Ripper 3, *Lieutenant* Scott ”Zombie” Johannsen, venise în VFA-11 cu șase luni înaintea lui Adler și pe baza vechimii se afla acum în poziția de comandă. Când ținta v-a intra în raza de acțiune – identificată acum ca un pătrat portocaliu pe interiorul vizorului – Zombie va lansa două rachete *Raven*. Spre deosebire de mai mica SIM-95X *Osprey*, Sim-242 *Raven* nu era de tipul *trage-și-uită*; depindea de radarul de pe naveta de atac care să o ghideze către țintă, apoi sistemul intern de ghidare prelua controlul pe traiectoria finală până la impact și detonare. Proiectanții armelor făcuseră un compromis între greutatea adițională a unui sistem integral de ghidare autonomă și distanța/viteza de acțiune. Cartea spunea că nimic nu poate scăpa de o *Raven* odată ce a ajuns în faza terminală a traiectoriei. Poate că acum ei vor avea ocazia să vadă că cele scrise în carte sunt adevărate.

Adler respira cu greutate, iar inima îi bătea cu putere. Totul se desfășura cu repeziciune. S-a antrenat pentru asemenea clipe încă de când intrase pe specializarea atac/bombardament – era agitat, speriat, dar antrenamentul îi ghida fiecare mișcare. Avea o țintă – un *bandit*, inamic real de data aceasta – iar el și Zombie îl vor ucide înainte de ca el să-i ucidă pe ei amândoi.

Ținta lor și-a schimbat vectorul, virând către ei, iar Zombie a manevrat ca răspuns. Adler a rămas aproape de liderul său, micile motoare cu reacție ajustând vectorul *Panther*ei sale pentru a rămâne în formație.

Adler a fixat sistemul său de ochire asupra *bandit*ului și a pregătit lansarea a două rachete *Raven*. Cala sa s-a deschis și două SIM-242 s-au rotit, coborând în poziție de lansare. Sistemele lor s-au sincronizat prin *datalink* cu radarul *Panther*ei, iar iconurile lor au devenit verzi pe vizorul lui Adler – gata de lansare. Dacă Zombie nu putea trage, din indiferent ce cauze, Adler va fi gata să lanseze el în locul lui.

Privi monitorul tactic destul de mult timp ca să observe că și celelalte două *elemente* își atacau țintele. Avea gura uscată și, reflex, a încercat să înghită.

— Lansare în cinci secunde, a anunțat Zombie.

— *Ripper* 1, *Fox-1*!

Era Dutch Van Laren, care-și lansa rachetele asupra țintelor alocate *elementului* său.

Monitorul tactic reda mișcarea a patru *Raven* ce se îndepărtau de Ripper 1, iar Adler a numărat secundele până ce Zombie lansa și el… trei… doi… unu…

— *Ripper* 3, *Fox-1*!

Adler a văzut prima *Raven* plecând din cala lui Zombie într-un *flash* de lumină, urmată imediat de a doua. Cele două rachete s-au înfipt în nemărginirea neagră, îndreptându-se spre… o navetă de atac Han? Adler nu era sigur, dar dacă chestia era manevrată, atunci pilotul era pe cale să fie zdrobit.

— *Ripper* 4, *Fox-1*!

Rooster Cochran a lansat și el. Adler a privit monitorul tactic, dar nu a văzut iconul corespunzător îndepărtându-se de *Ripper* 4, așa cum ar fi fost de așteptat.

— ’4’ ratare! Fir-ar…!

Asta a fost confirmarea. Cochran avea o defecțiune. *Wingman*ul său va lansa acum, așa cum Adler a fost pregătit să o facă dacă s-ar fi întâmplat ceva cu Zombie.

— *Ripper* 5, *Fox* – am pierdut locarea, pierdut locarea!

Asta nu era bine! De loc! Cum dracu ambele navete au avut probleme una imediat după cealaltă?

— *Ripper* 1, un *bandit* spulberat, spuse Van Laren. Ținta 2 manevrează. Repet atacul. Comut pe *Osprey*.

Deci, *Cartea* greșea. Dutch Van Laren a doborât una dintre țintele Han, dar cealaltă a fentat rachetele *Raven* și manevra în raza de acțiune a SIM-05X. Probabil că erau un fel de navete de atac, dar – dacă erau – de ce nu ripostau?

Adler vedea rachetele *Raven* ale lui Zombie apropiindu-se de ținta lor. Acestea au început să manevreze – sălbatic – dar n-au avut nici o șansă. Iconul țintă portocaliu strălucitor a devenit cenușiu. De data aceasta *Cartea* a avut dreptate.

— *Ripper* 3, spulberat un bandit, a raportat Zombie.

Adler a strâns pumnul, apoi a asigurat *Raven*ele sale, care au fost retrase înapoi în cală. Era ceva ciudat să nu vezi niciodată *flash*ul rachetei la impact. Se aflau prea departe pentru a vedea cu proprii ochi rezultatul final, dar nu conta

pentru că un *bandit* Han era *mort*. Dar, exaltarea provocată de victoria lui Zombie s-a topit repede.

— *Mother*, *Ripper* 5. Țintele '*3*' și '*4*' și-au schimbat cursul și au mărit viteza. Am pierdut locarea și nu o pot reface. Acum se află dincolo de raza mea de acțiune. Repet, sunt dincolo de raza mea de acțiune. Nu pot declanșa atacul.

— *Mother*, *Ripper* 4 confirmă. Nu mai putem face contactul. Fir-ar...!

Adler a studiat situația prezentată pe monitorul tactic – dar nu era posibil ca ceea ce vedea să fie adevărat! Ambele ținte ale lui *Ripper* 4 și 5 se îndreptau direct spre *Bulwark*, iar viteza lor sărise într-o clipită la 0,005c. *Ripper* 4 și 5 au virat plecând în urmărirea lor, și Adler vedea că *Ripper* 5 a avut dreptate... cele două ținte erau dincolo de distanța maximă de atac.

Dar nu erau în afara razei *sale*, dacă acționa *acum*. Adler a vizualizat rapid unghiul și viteza, calculând probabilitatea de a ajunge la timp în poziție de tragere. Era la limită, dar considera că se poate. Nu era prevăzut ca el să execute asemenea manevră – *Ripper* 3 era liderul său și el ar fi trebuit să ia decizia asta – dar nu era timp să aștepte ca Zombie să reacționeze. A apăsat butonul pentru comunicații aflat pe manșă.

— *Ripper* 3, atenție la mine, '*6*' preia comanda. Inițiez atacul!

Adler a virat pe un curs de interceptare și a tras maneta de gaze la maxim, luptându-se cu decelerația violentă, în timp ce amortizoarele navetei sale lucrau pentru a reduce forța G zdrobitoare care-l strivea în scaun. O clipă, a avut parte de imponderabilitate, când accelerația *Panther*ei a ajuns la zero, apoi a fost iar „aplatizat", când naveta a *sprintat* pe noul vector.

— *Copy*, Scratch, pe el! a replicat Zombie. Eu îți păzesc *spatele*.

Acum vedea și el care este situația. Adler știa că Zombie îl va susține dacă cineva îl va Ancheta de ce a rupt formația și a preluat comanda fără autorizație. Cel puțin așa spera că va face.

— *Mother*, *Ripper* 6 atacă *banditii* '*3*' și '*4*', a raportat Adler.

Răspunsul a fost prompt.

— *Copy*, *Ripper* 6. Bagă de seamă, cuibul de viespi este activat.

„Cuibul de viespi” era codul care-l avertiza pe Adler că rețeaua defensive a lui *Bulwark* era active acum. Chiar dacă sistemul putea face diferența între un *prieten* și un *bandit*, în zonă vor zbura o grămadă de *fierătănii* și pulsuri energetice, dacă Han va pătrunde în perimetrul defensive. Era mai bine să nu te apropii prea mult.

— *Ripper* 1, spulberat ‘*2*’, a raportat Van Laren cea de a doua sa victorie. *Ripper* 6, unde e *Ripper* 3? a întrebat după ce auzise apelul lui Adler.

— *Ripper* 3 mă urmează, *boss*, a precizat imediat Adler.

Pentru că Van Laren știa exact unde se afla *Ripper* 3 doar privind monitorul tactic., sensul ascuns al întrebării sale era clar: De ce dracu ataci tu și nu *Ripper* 3? *Dutch, chiar nu am timp să explic acum*.

— *Baron*, calculează probabilitatea ca *Raven* să doboare țintele ‘*3*’ și ‘*4*’, s-a adresat Adler către AI[9] cu care era dotată *Panther*a, pe care vreunul dintre programatori – probabil un fost pilot de luptă – a numit-o *Baron*.

SIM-242 *Raven* era rapidă, dar într-o urmărire din spate nu era sigur dacă avea destul combustibil ca să se apropie suficient pentru un impact.

— Probabilitate 82% la rata curentă de apropiere, a precizat AI.

Destul de bine! Adler a selectat patru dintre rachetele sale SIM-242 și a desemnat câte două pentru fiecare țintă. Cala armamentului s-a deschis din nou și cele patru rachete au coborât în poziție de lansare, sincronizându-se cu sistemul de ochire al *Panther*ei.

— *Ripper* 6, lansează *Raven*... *Fox*-1!

Rachetele au părăsit rampele de lansare, luminozitatea ajutajelor devenind mici punctișoare de lumină în numai câteva secunde după ce au dispărut din raza vizuală.

Momentan, Adler nu mai putea face nimic, decât să privească monitorul tactic și să aștepte. Secundele treceau în timp ce făcea mici ajustări ale cursului pentru a menține radarul navetei fixat pe cele două ținte.

— *Baron*, afișează timpul rămas până la interceptare.

Contorul unei numărători inverse a apărut în colțul vizorului său. 20 s... 19... 18...

[9] AI – inteligența artificială.

— *Baron*, update probabilitatea de interceptare.

— Probabilitate 93% la rata curentă de apropiere, a precizat AI.

Haide… doboară-le. Doboară-le.

10 s… 9… 8…

Țintele se apropiau de distanța de la care puteau ataca *Bulwark*. Dacă aceasta s-ar fi aflat aici ca parte a unui Grup de Luptă, atunci ar fi fost alte nave care ar fi constituit un ecran defensive, dar *Bulwark* era absolut sigură. Se putea apăra singură, dar țintele extrem de manevrabile ce se deplasau cu asemenea viteză îi vor suprasolicita sistemele de ochire. Fără a mai aminti că încă habar nu aveau ce *erau*. Navete de atac? Drone? Auzise povestioare despre tactici Han suicidale în ultimul război, cum că-și dirijau navetele de luptă direct în navele Republicii, pintenându-le. Avariile pe care le puteau provoca erau oribile.

5… 4… 3 secunde…

Adler a rezistat tentației de a privi în exterior, ca să vadă dacă poate discerne detonațiile pe fondul cerului înstelat, dar și-a menținut atenția concentrate pe monitorul tactic.

2 secunde… 1…

Dar iconurile se mențineau portocalii, accelerând către *Bulwark*.

Apoi… amândouă au devenit cenușii.

— *Woo hoo!* a chiuit*. Ripper* 6, spulberat doi!

Și făcu cele două tonouri victorioase cu naveta de luptă.

— Bună lovitură, Scratch! l-a lăudat Zombie.

— *Bravo Zulu*[10], *Ripper* 6, l-a felicitate și Rooster Cochran. Mișto lovitură!

Înainte de a putea răspunde, Mother a intervenit pe canalul de comunicații:

— *Ripper flight*, *Mother* nu mai depistează contacte adiționale. Monitoarele libere. Întorceți-vă la *cuib*.

— *Roger*, *Mother*, *copy*, monitoarele libere, a confirmat Van Laren. *Ripper flight*, adunarea la mine și RTB[11]. Confirmați.

— *'2'*.

— *'3'*.

---

[10] Bravo Zulu - în terminologia US Navy: *„Felicitări pentru o treabă bine făcută”.*

[11] RTB - Return To Base – întoarcere la bază.

— *'4'*.

— *'5'*.

— *'6'*, a confirmat și Adler, apoi a virat și și-a început decelerația.

Habar nu avea dacă tocmai a ucis doi piloți Han sau a distrus doar niște drone, dar acum că adrenalina începea să se dilueze, realitatea îl învăluia cu repeziciune. Costumul său de zbor absorbea transpirația, iar mâinile îi tremurau. Înregistrase două victorii și poate că prevenise o lovitură asupra lui *Bulwark*, așa că ar fi trebuit să fie în extaz, dar, în loc de asta, tremura epuizat și se lupta cu un val neașteptat de greață.

Era pentru prima dată când participa la o luptă și a scăpat întreg – *toți* erau întregi. Dar inamicul – Han – nu trăsese nici un foc. Viața sa nu a fost deloc în pericol… și-atunci de ce mama dracului se simțea atât de zguduit?

Se holba la mâinile înmănușate, dorindu-și să le oprească tremurul. N-a reușit.

Isuse, Blake, adună-te…

În acel moment, a realizat un alt fapt.

Han au pătruns în spațiul suveran al Republicii. Au încălcat tratatul de încetare a focului, tratat cu care se încheiase cel mai sângeros și mai costisitor război din istoria Pământului. Un tratat care păstrase pace timp de aproape un secol. În ultimul război au murit 50 milioane, atât ai Republicii cât și Han, împreună cu nenumărați răniți și schilodiți.

Crescuse vizionând filme, citind istorisiri despre război, rapoarte ale martorilor oculari referitoare la modul cum planete întregi au fost devastate… dar erau cărți de istorie, ceva ce s-a întâmplat cu mult timp în urmă. De ororile acelui război au avut parte oameni din ambele părți, morți demult, dar amintirea a ceea ce s-a întâmplat dăinuia încă. Era greu de găsit vreun cetățean al Republicii care să nu poată povesti despre vreo rudă – sau mai multe rude – din generațiile trecute care și-a pierdut viața în carnagiu.

Întrebarea „DE CE” presupunea că va fi pusă mai târziu, dacă chiar conta în această fază, dar acum, Scratch Adler știa un lucru cu siguranță. Republica se afla din nou în război. Iar Flota III, staționată la frontiera spațiului Republicii, în apropierea

punctelor de transfer cu spațiul Han, va prima intrată în mașina de tocat.

— *Ripper* 1, aici *Mother* 1.

Adler nici nu avea nevoie să audă indicativul ’1’ pentru a ști că vocea de pe canalul de comunicații aparținea lui VADM Kumar. A recunoscut-o imediat.

— *Mother* 1, *Ripper* 1, a răspuns Van Laren. Continuați.

— Felicitări pentru reușita exercițiului de interceptare, *Lieutenant Commander*, Acum adu-ți *păsările* acasă.

2

***Ripper* 6, LT Blake “Scratch” Adler**
Pe traiectoria finală către RSS *Bulwark*

Adler încerca să-și mențină concentrarea în ciuda avalanșei de emoții conflictuale. Trecuse printr-o lansare în regim de alarmă, o aparentă interceptare de rutină, ce a crezut că este prima sa acțiune de luptă… totul pe durata unei singure ore. *Dar a fost doar un exercițiu*.

Silueta masivă a lui RSS *Bulwark* s-a conturat în fața sa în timp ce-și înscria *Panther*a pe traiectoria finală de apropiere. Nava de asalt era gigantică, o dată și jumătate mai mare decât or4icare dintre marile nave de luptă ale Flotei. Două dintre cele trei cale de recuperare ale sale erau închise ermetic cu mari trape blindate. Au amarat în cala *Alpha*, aflată la babordul navei. Cala *Bravo* se afla la tribord, iar cala *Charlie*, de obicei rezervată pentru navetele neînarmate și bombardiere, se afla dedesubt, toate aflate la o distanță sigură de masivele exhaustoare MPE ale navei.

VADM Kumar o făcuse din nou – și-a pus iarăși echipajul și piloții *în priză*, apoi i-a confruntat cu ceva absolut neașteptat pentru ei. Exercițiile cu muniție de război erau rare, de obicei desfășurate în zone-poligon și sub efectul unei întregi litanii de protocoale de siguranță. Nu auzise niciodată de vreun exercițiu cu muniție reală fără notificare prealabilă, care să implice șase navete de luptă, și, mai ales, piloții să nu știe că e vorba doar de un exercițiu. Au lansat zece SIM-242 și două SIM-95X – Adler

avea o idee aproximativă despre costul acestor rachete, dar *factura* trebuie să fie uriașă. Categoric, chestiile nu puteau fi ieftine. Și era sigur că nici drona distrusă de ei nu era nici ea ieftină. Spera VADM Kumar avea buzunare adânci.

— *Ripper* 6, *Controlul* preia în 3, 2, 1… acum! a precizat controlorul de zbor. Confirmă comanda automată și armamentul asigurat.

— *Controlul*, *Ripper* 6 e pe comandă automată, armamentul asigurat, a raportat Adler.

Sistemul automat de recuperare al lui *Bulwark* adusese deja la bord celelalte navete ale *flight*ului *Ripper*.

S-a lăsat pe spate în scaun cu mâinile lângă manșă și maneta de gaze, ca precauție în cazul în care sistemul automat se defecta, iar el trebuia să *„abort”* manevra sau să o execute manual. Totdeauna era nițel ciudat să vadă manșa și maneta de gaze mișcându-se de capul lor în timp ce conexiunea AI făcea, prin *datalink*, toate corecțiile de curs și viteză necesare pentru a aduce naveta în siguranță înapoi în cala de recuperare.

Știa că ședința de analiză a acestei misiuni va fi lungă și poate nu foarte plăcută. Cel puțin pentru el. Oprise ultimele două ținte, dar a ignorat tot antrenamentul de bază cu naveta spațială, ca să o facă. Și-a asumat comanda fără a fi autorizat – Zombie era încă în întregime „funcțional”, naveta sa de luptă nu era avariată, comunicațiile nu erau întrerupte – și după Regulament, Zombie ar fi trebuit să fie cel care să facă interceptarea.

Dar era o linie subțire între prevederile Regulamentului și calitățile care făceau dintr-un pilot de navetă de luptă un adevărat *luptător*. Curaj. Disponibilitatea de a prelua inițiativa ori de câte ori era necesar. Instinct de ucigaș. Abilitatea de a analiza, gândire rapidă, acțiune.

Știa că poate executa lovitura și nu a fost timp pentru discuții cu liderul *flight*ului său. Prima lor țintă fiind distrusă, și nefiind nici unul angajat în alt atac, nu a fost nici un pericol că l-a lăsat pe Zombie deoparte și a acționat imediat.

Și a *executat* și blestemata de lovitură.

Dacă n-ar fi făcut-o, Adler știa că acum s-ar fi aflat pe un *teren* și mai nesigur.

Portalul calei se deschidea larg în fața sa. Putea vedea lifturile ce duceau celelalte navete la nivelul superior al calei

prin două trape care se deschideau/închideau în ordine secvențială pentru a menține atmosfera presurizată deasupra.

Al a extins suporturile de aterizare ale navetei și *Panther*a s-a așezat pe plăcile antigravitaționale de pe punte. După câteva secunde, pe când masivele uși blindate începuseră să se închidă în urmă, iar el executa verificările la secvența de oprire, patru cleme magnetice au coborât din tavan și au fixat naveta. *Panther*a a fost ridicată de la podea prin prima trapă, care s-a închis imediat în urma sa, iar cea superioară s-a deschis și naveta a ajuns în partea superioară, aglomerată, plină de activitate, a calei. Lifturile atașate unei instalații mobile de pe tavanul calei i-au dus naveta la locul desemnat și au coborât-o pe punte. Echipajele de mentenanță și armurierii roiau deja în jurul celorlalte navete, iar alții se apropiau de a sa. Adler îi vedea pe ceilalți piloți coborâți deja din navete și așteptându-l.

CDR Fisher, CO al *squadron*ului, se afla și el acolo, alături de LCDR Van Laren. Amândoi îl priveau. Nu putea citi nimic în ochii lor, dar nici unul din ei nu părea gata să arunce petale de trandafir la picioarele lui.

Făcea parte din primii 5% cei mai buni absolvenți ai Academiei, numărul doi în clasă la școala de piloți, printre primii la antrenamentele de luptă, repartizat din prima în Flota III – *La Flota III îi trimitem doar pe cei mai buni*, au spus cei de la Personal – și acum *asta*. În mintea sa, semnalul referitor la distrugerea carierei a început să pâlpâie în roșu.

Shit, a mormăit Adler, dându-și jos casca, după care a acționat butonul de deschidere a cupolei. Mirosul pătrunzător de ozon, zgomotele din jurul navetelor recuperate, iau asaltat simțurile, iar stomacul i s-a răzvrătit din nou. *Se-mpute treaba*.

✽✽✽

Raportul a durat două ore. Totuși, Adler era bucuros că nu face parte din echipa de armurieri. *Chief*ul[12] lor – Adler știa cum arată, dar nu reușea să-și amintească numele său, Kowalski? – făcea praf orice purtător de vestă roșie pe care-l putea vedea pe punte. Să aibă la activ nu una, ci două rachete reale eșuate – chiar dacă în cadrul unui exercițiu – era inacceptabil, iar *Chief* se asigura că fiecare om din echipele de armurieri aflat în calea sa

[12] Chief – prescurtare uzuală de la *Chief Petty Officer*.

îi auzea opinia – exprimată pe un ton dur și sonor – despre această situație. Era o adevărată umilință în masă, iar Adler se întreba dacă nu cumva va veni și rândul său la ceva similar.

Raportul, așa cum s-a desfășurat, nu a fost chiar atât de rău pe cât se așteptase. LCDR Dutch Van Laren a analizat fiecare mișcare făcută de *flight Ripper*, de la lansare până la recuperare, precizând ce a făcut fiecare pilot bine și ce ar fi putut face și mai bine. Van Larten le-a spus VADM Kumar o echipă de meseriași care a lucrat la un dispozitiv timp de mai bine de o lună – a fost montate la un loc cinci drone-țintă normale – și aranjat să atingă viteze ridicol de mari. Semnătura energetică a armelor Han a fost o șmecherie, pentru că mai tot echipajul – mai puțin piloții aflați în stare de alarmă – știa că era doar un exercițiu. Drona modificată a fost lansată cu trei zile în urmă și a așteptat timpul potrivit pentru a declanșa micul exercițiu. CDR Fisher, Fish, știa de existența dronei, dar lor nu le-a spus nimic. Fish i-a adus la cunoștință lui Van Laren că *Admiral*ul era „deosebit de mulțumită” de interceptare, dar „întotdeauna era loc de mai bine”.

Ratarea celor două SIM-242 era îngrijorătoare, dar cu toții fuseseră martori la mânia dezlănțuită a *Chief*ului, și știau că acest gen de probleme vor fi rezolvate. Repede.

Când a venit momentul ca Adler să explice de ce a rupt formația, separându-se de *Ripper* 3, discuția a fost surprinzător de calmă. Așa cum sperase, Zombie a fost de partea lui, susținându-i decizia de a prelua inițiativa.

Adler avea pregătit un adevărat discurs, dar Dutch Van Laren a dat doar din cap și a continuat audierea rapoartelor. Când Van Laren a fost satisfăcut că au acoperit fiecare aspect al misiunii, s-a lăsat pe spate în scaun.

— Foarte bine. Asta e tot. Liber.

Adler s-a ridicat, gândindu-se că îngrijorarea sa a fost exagerată. Se înșela.

— Mai rămâi, *Lieutenant* Adler.

Nu Scratch. *Lieutenant* Adler. Nu era un semn bun.

Ceilalți piloți au ieșit din sală, și s-au dus să-și lepede echipamentul de zbor, apoi la dușuri. Alți șase piloți, și alte șase *Panther*, din VFA-41 preluaseră deja schimbul de alertă de la VFA-11. *Ripper* vor da de băut altă dată.

Ușa s-a închis în urma lui.

Adler a decis să rămână în picioare, în poziție de „drepți”. Își imagina că dacă Van Laren îl invita să ia loc, ar putea fi un semn că mica lor discuție va fi oarecum blândă. Nu l-a invitat.

Van Laren a lăsat tăcerea să dăinuie parcă o veșnicie. Adler era conștient de murmurul zgomotelor de pe navă, clinchetele de dincolo de ușă închisă, vocile care strigau ordine în cală – toate zgomotele normale pe care, de obicei, le ignora. Acum le auzea pe toate în timp ce ochii întunecași ai lui Van Laren îl pironeau.

În sfârșit, acesta a vorbit:

— Consideri că ai făcut ceea ce se cuvenea?

Mintea lui Adler începu să funcționeze pe *repede-înainte*. În timpul ședinței de raport, repetase întreg scenariul, deci ce se aștepta Dutch să mai audă? Voia un răspuns oarecum diferit? Dacă schimba ceea ce spusese la Raport, Dutch l-ar fi *terminat*. Dar oare va face același lucru și dacă își va menține mărturia? Șansele erau ca așa să se întâmple – o va face – altfel Adler nu ar sta acum *drepți*, dorindu-și să se afle în altă parte. S-a decis să dea răspunsul cel mai simplu:

— Da, *sir*.

Și din nou a fost tăcere. Nu așa de lungă va mai înainte, dar destul pentru ca Adler să se simtă inconfortabil. Încăperea nu i se mai părea la fel de largă ca în urmă cu câteva minute și simțea cum îi curge sudoarea pe spate.

— Asta e tot?

— *Sir*?

— Am întrebat, asta e tot? Doar „*Da, sir*”?

— Nu știu ce…

— Consideri că ar trebui să recomand *Commander*ului Fisher ca *Lieutenant* Johannsen să fie înlăturat de la comanda secțiunii?

CE?

— Nu, *sir*, nu asta am…

— A reacționat prea lent la luarea deciziei de interceptare, nu-i așa?

Lui Adler nu-i plăcea direcția în care o lua discuția. Zombie îi apărase spatele, iar el nu avea de gând să i-o *tragă*.

— Și-a dat seama că există o probabilitate de interceptare aproape în același timp cu mine, *sir*.

— *Aproape* în același timp? Cât a fost diferența?

— Ăă… o secundă… poate două…

— O secundă sau două.

— Da, *sir*.

— Consideri că ar fi luat el hotărârea de interceptare dacă tu ai fi așteptat?

— Da, *sir*, așa cred. Imediat ce am virat, și-a dat seama…

— Vrei să spui, imediat ce ai *rupt* formația.

Adler a simțit cum i se încinge ceafa. Era obosit, chiar extenuat, iar Dutch Van Laren începea să-l calce pe nervi. Totuși, și-a înghițit subitul acces de furie. A te certa cu un ofițer superior, chiar și cu ușile închise, nu era cea mai bună cale de a rămâne în grațiile comandantului de *squadron* – mai ales pentru un tip venit la bord cu doar patru luni în urmă.

— Imediat ce am *rupt* formația, a repetat Adler încet, el – *Lieutenant* Johannsen – a înțeles ce fac. Cred că urma să ajungă la aceeași concluzie ca și mine și ar fi ordonat interceptarea. *Sir*.

— După o secundă sau două.

— Da, *sir*.

— Această întârziere de o secundă sau două ar fi avut vreo consecință?

— *Sir*?

— Nu-mi place să mă repet, *Lieutenant*. Această întârziere de o secundă sau două ar fi avut vreo consecință?

Adler a revăzut în minte întreg scenariul – de la prima privire pe monitorul tactic, până la momentul când a hotărât să ia decizia, iar apoi clipa când ambele ținte au fost distruse. A fost aproape, dar…

— Nu pot spune, *sir*.

Van Laren a lăsat să cadă liniștea din nou.

— Dacă acelea chiar ar fi fost arme Han, *Lieutenant*, spuse Van Laren în sfârșit, ar fi putut provoca daune serioase navei. Gândirea ta rapidă a permis o interceptare în afara zonei defensive a lui *Bulwark*, ceea ce este exact ce trebuie să facem noi. Poate că ai salvat nava. Subliniez, dacă ar fi fost un atac real.

Adler habar n-avea cum să răspundă. Așa că a tăcut.

— Ai făcut ceea ce trebuia, Scratch, dar ai dat-o-n bară. Trebuie să ai încredere în comandantul tău de *flight*. Trebuie să ai încredere în comandantul secțiunii tale. Ei sunt numiți în aceste poziții pentru un motiv. Când mă aflu acolo conducând

cinci pămpălăi nu-mi pot permite să-mi irosesc timpul ghicind ce manevre aveți de gând să faceți. *Am încredere* că liderii mei de secțiuni execută ceea ce le-am ordonat, și *am încredere* că tu – ca pilot junior în acest *squadron* – îl vei *urma* pe comandantul secțiunii tale.

Adler a confirmat dând din cap, pentru că nu voia încă să deschidă gura.

— Ai spus singur că Zombie ar fi executat aceeași manevră făcută de tine, corect? a întrebat Van Laren.

— Da, *sir*.

— Sunt de acord. Amândoi sunteți buni. Doi novici neexperimentați, dar buni.

Adler s-a luptat cu nevoia de a zâmbi, și a fost bucuros că a reușit să se abțină.

— Dar..., a continuat Van Laren, amândoi trebuie să deveniți mai buni. Zombie, de exemplu, trebuie să învețe să ia deciziile mai repede. Garantez că știe că ar fi trebuit să sesizeze imediat oportunitatea de interceptare și să fi luat decizia..., iar tu, *Lieutenant* Adler, *tu* trebuie să nu te mai comporți ca un afurisit de cowboy și să-ți menții locul în formație. M-am făcut înțeles cât se poate de clar?

— Da, *sir*.

Van Laren a înclinat ușor din cap, aparent mulțumit – cel puțin pe moment – că mesajul său a fost primit și înțeles.

— Liber, Scratch. Du-te la dușuri.

Adler s-a încordat o clipă în poziția de *drepți*, apoi s-a întors spre ușă.

— Scratch?

— *Sir*?

— A fost o lovitură a dracului de bună.

De data aceasta, Adler nici măcar nu a încercat să-și rețină zâmbetul.

— Acum cară-te de-aici. Eu trebuie să-l caut pe *Chief* Kowalski ca să-l întreb *amabil* de ce au dat rateuri *două Raven*.

❇❇❇

Chiar și pe o navă de asalt atât de mare precum *Bulwark*, Adler continua să fie uimit cât de mic și înghesuit era spațiul interior. Își imaginase că *Bulwark* va fi mult mai spațioasă decât bătrâna *Lexington* – prima navă de luptă a Republicii în care pusese piciorul la începutul instruirii sale – dar, chiar dacă *Bulwark* o depășea pe *Lady Lex* în greutate cu mai mult de 40.000 t, Adler a fost surprins să vadă că în interior nu era cu mult mai spațioasă. Mirosul era același, deci nu era nici o îndoială că aceasta era o navă de război și nu o navă civilă de croazieră. *Bulwark* mirosea ca o mașinărie; combustibilul, lubrifiații, toate substanțele chimice necesare funcționării bestiei și menținerii în viață a echipajului, pătrundea pe toate punțile. Odată venit în contact cu el, mirosul nu mai putea fi uitat în veci. Dar și dura o vreme ca să te obișnuiești cu el.

După ce a ajuns la vestiare și și-a scos echipamentul de zbor (îi compătimea pe juniorii care aveau sarcina de a curăța costumele), și-a pus uniforma de serviciu și a plecat pe unul dintre cele trei coridoare principale care se întindea de la prova la pupa și-l duceau la cabinele *squadron*ului său.

Împărțea *apartamentul* destinat ofițerilor inferiori – dacă acest termen putea fi atribuit unui spațiu atât de restrâns – cu un alt *lieutenant*, Jorge ”Bull” Martinez, care se afla în *Ripper* de ceva mai mult de un an. Locația lor se afla pe *Tărâmul Ofițerilor*, o zonă a navei unde erau *ancorați* ofițerii, separați pe specialități – piloții cu piloții, mecanicii cu mecanicii, etc. Ofițerii superiori – de la *lieutenant-commander* în sus – aveau cabine personale, tot minuscule, dar măcar nu trebuiau să le împartă cu alții. Cabinele destinate Aviației erau localizate foarte aproape de coridoarele de acces la hangarele cu aparatele de zbor și la spațiile rezervate *squadron*elor.

*Squadron*ul său, VFA-11, era componentă a *Carrier Air Wing* 66, în prezent ambarcată pe *Bulwark*. Împreună cu *Red Rippers*, CAW 66 avea cinci alte *squadron*e de atac/bombardament: *Top Hatters* VFA-14, *Jolly Rogers* VFA-103, și VFA-41 *Black Aces* – toate fiind urmașele unor unități istorice din vechea US Navy – plus *Death Rattlers*, VFA-323 care-și avea rădăcinile în zilele Infanteriei pre-Flotă când US Marine Corps era un Serviciu separat cu propria sa Aviație. Fiecare *squadron* de atac/bombardament era echipat cu câte 20 aparate Af-206C *Panther*.

Misiunile de atac masiv și anti-navă erau îndeplinite de două *squadron* care zburau cu venerabilele, dar încă perfect capabilele A-107E *Buccaneer* – VA-75 *Sunday Punchers*, și VA-34, *Blue Blasters*, de asemenea urmașele unor *squadron* din istoria Aviației Navale – echipate cu 15 *Buccaneer* fiecare.

Un *squadron* de atac electronic, VAQ-139 *Cougars*, avea ca misiune bruiajul și alte misiuni speciale, și zbura 5 aparate modificate EA-107G *Buccaneer*, poreclite *Sparkaneer* de către echipajele lor.

Mai erau ambarcate două detașamente din VR-62 *Nomads* (*Squadron* 62 de Aprovizionare a Flotei), cuprinzând 15 aparate C-57 *Mule* și 5 mai mari C-67 *Bizon*, CAW 66.

În total, CAW 66 avea la bord 155 aparate de zbor, o încărcătură tipică pentru o navă de asalt de tip *carrier* din Flota Combinată a Republicii.

Se afla la cinci segmente distanță de cabina sa, când a auzit o voce în spatele lui:

— O zi grea, Scratch?

Zâmbi chiar înainte de a se întoarce cu fața spre ea. *Lieutenant* Noa Mendez, nume de cod 'Tude'. A întâlnit-o pe Noa în ziua când au sosit amândoi la Jacksonville CFB, pentru antrenamentul inițial de zbor; ea venea de la Dallas, iar el era boboc de la Annapolis, amândoi abia ce căpătaseră gradul de *ensign*. Veneau din medii total diferite, dar între ei s-a stabilit imediat o conexiune care i-a ajutat să se *tragă* unul pe altul prin școala de zbor. Imediat ce și-au dobândit *aripile*, ea a fost repartizată pe *Buccaneer*, iar el pe *Panther*. Adller ar fi mințit dacă ar fi spus că nu s-a bucurat când a aflat că amândoi au fost repartizați pe *Bulwark*. Noa zbura cu *squadron*ul *Blue Blasters*.

— Grea? a răspuns, oprindu-se pe coridor ca să-i permită să-l ajungă din urmă.

Noa era mai puțin înaltă de cât el cu câțiva centimetri – bine, poate ceva mai mulți decât „câțiva” – dar în nici un caz nu era *mică*. Era o fanatică a sălii de gimnastică, iar trupul de sub costumul de costumul de zbor cenușiu ca ardezia era acoperit de mușchi.

— Cred că nu chiar atât de rea pe cât s-ar fi putut să fie. Ai auzit, nu-i așa? –i-a răspuns, crezând că ea se referă la critica primită de el.

Ea s-a oprit și s-a sprijinit de perete, ca și el.

— Dacă am auzit despre micul exercițiu cu drone al lui Kumar? Și despre cum un anume pilot *Ripper* a hotărât să salveze nava de unul singur? ochii negri i-au sclipit. Da, am auzit.

— Nu s-a întâmplat chiar așa.

— Sigur că nu. Tu n-ai face *niciodată* așa ceva.

— Haide, Tude, n-am nevoie să te iei și tu de mine.

Ea și-a trecut greutatea de pe un picior pe altul și a zâmbit, cu o falsă expresie de șoc pe față. Își îndepărtă o șuviță de păr negru căzută peste ochi.

— Cum? Marele Scratch Adler a fost luat în șuturi? Nu… nu se poate.

— Dutch nu e chiar cel mai blajin om, cu siguranță.

— Întotdeauna este nemulțumit, nu-i așa?

— Eh…, făcu Adler, uitându-se la picioarele sale ca un copil stânjenit, a zis că am executat o tragere a dracului de bună. Cred că zâmbea când a spus-o, așa că…

— Măi să fie… Asta vrea să însemne ceva, nu-i așa?

— Pot să-ți detaliez toată povestea la o bere, dacă vrei.

— Mi-ar face plăcere, dar nu pot. Trebuie să fiu la simulator peste 15 minute.

— Te duci să exersezi torpilarea a ceva?

— Exact. Ce zici să o facem după ce termin? Pe la 1800?

Adler a dat din cap.

— Așa rămâne. Oricum am nevoie de ceva timp ca să fac un duș.

Noa pufni pe nări, făcând o grimasă.

— Așa să faci. Cam puți.

— Isuse, Tude, tu chiar știi cum să faci un tip să se simtă bine.

— Cum spuneam, asta sunt eu.

Pagerul de la centură a dat un *beep*, iar ea l-a verificat repede.

— Oz e deja acolo și întreabă unde sunt eu.

Lieutenant Brian "Oz" Oswalt era coechipierul lui Noa.

— Cam insistent, nu?

— E bine să simți că cineva are nevoie de tine.

— Mda sunt sigur. Zi-i că-l salut.

— De ce?

— Pentru că sunt un tip prietenos.

— Nu cred că i-ai adresat mai mult de două cuvinte de când a venit pe navă.

— Nu e adevărat.

— Nu?

— Nu. De fapt, l-am văzut ieri și i-am spus: „*Hei, Oz, ce mai faci?*" Cinci cuvinte.

— Hmm… Nu știam că piloții de vânătoare pot număra până la 5. La naiba. Trebuie să plec.

Se desprinse de lângă perete și plecă spre un coridor lateral care duce la hangarul simulatorului.

— Ne vedem la 1800. Te rog să ai pregătită berea mea.

— Nu faci tu cinste? După ce zi grea am avut eu?

— Tu m-ai invitat primul, i-a spus peste umăr. Tu plătești.

— Bine. Distracție maximă în simulator.

S-a oprit la colțul coridorului și l-a privit.

— Nu e *distractiv*, Scratch, facem istorie. N-ai băgat de seamă?

Încă de când ea ajunsese pe *Buccaneer*, a avut o zicere pe care nu ezita să i-o adreseze ori de câte ori se ivea ocazia. Acum era iarăși un asemenea moment, iar Adler a hotărât să-i facă pe voie.

— Știu, știu, „*piloții de vânătoare fac videoclipuri pentru recrutare, iar*…

— …*piloții de pe bombardiere fac istorie*". Deștept băiat. Încearcă se te ferești de necazuri, măcar până ce primesc berea aia pe care mi-ai promis-o.

Și dispăru după colț. Scratch a privit câteva clipe în urma ei, apoi s-a îndreptat către cabina sa. Și-a scos de pe el

costumul ud de transpirație – și-a adulmecat subțiorile ca să verifice dacă Noa a glumit (nu a glumit!) – apoi a făcut dușul regulamentar de două minute. Colegul său de cabină, Bull Martinez, nu se afla prin preajmă, așa că, după ce Adler s-a schimbat într-un costum curat, s-a hotărât să citească puțin.

Iar filmul s-a rupt imediat ce și-a pus fizicul în cușetă.

3

Sala de instruire a VADM Vijaya Kumar
RSS *Bulwark*

— la loc… *Commander*.

Numele său nu era Landon Collins, și nici nu avea gradul de *commander* în flota combinată. Atât numele, cât și uniforma erau un șietlic. Probabil că lui VADM Kumar nu i se va permite niciodată să cunoască adevăratul său nume, dar ea avea o idee destul de clară de unde venea omul. Exista un CDR Landon Collins în baza de securitate – știa, pentru că verificase personal – dar CV-ul era suficient de anost, încât se vedea că este un fals.

Ordinele veniseră acum o oră, direct de la însuși Președintele Forțelor Defensive ale Republicii, *Admiral* Shane Mc Clusky*. RSS Bulwark* urma să primească un vizitator venit cu naveta și urma să i se pună la dispoziție orice informație pe care o solicita. De asemenea, era purtătorul ordinelor de revizuire a misiunii lui *Bulwark*. Asta era tot.

Deținătorii de grade cu funcții înalte aveau ciudățeniile lor, mai ales cei care aveau mai mult de *2 stele*.

După ce și-a obținut și a treia stea, pentru Kumar a fost ca și cum i s-ar fi deschis o fereastră opacă și a putut să vadă dincolo de managementul curent al operațiunilor flotei, în cercul interior al *lucrărilor* Republicii însăși… manevrele politice, propaganda, micile motive din spatele scenei și aranjamentele puterii, toate acele rotițe interconectate care fac ca Republica să funcționeze.

La început a fost ca o deschidere a ochilor – cel puțin – dar curând a devenit obositor. Republica pe care o *servea* de câteva decade nu era chiar ceea ce ar fi trebuit să fie, iar uneori se întreba dacă fusese vreodată. Kumar nu era atât de naivă încât

să creadă că Republica era perfectă – orice organizație, orice persoană, își mențineau, de obicei, echilibrul. Măcar atât aflase și era în cei peste 30 ani de carieră militară. Pur și simplu, ei nu-i plăcea totul din ceea ce i se permitea să *vadă*. Cel mai rău era faptul că odată cu a treia stea devenise parte a unui club exclusivist – ea însăși devenise acum una dintre micile rotițe ale sistemului. Fie că-i plăcea, fie că nu.

Cândva aspirase și la cea de-a patra stea a gradului, dat i-a trecut. Kumar își va face datoria sub gradul cu trei stele cât de bine va putea, îi va instrui pe cei aflați sub comanda sa și se va asigura că sunt pregătiți. În vremile de acum, Republica era străbătută de un curent nesănătos, iar Kumar era convinsă că era preludiul unei furtuni… fie stârnită de influența crescândă a așazisei mișcări de rezistență, fie venită de dincolo de punctele de contact de la frontiera cu spațiul Han. Cei pe care-i comanda vor fi gata să o înfrunte, indiferent de unde va veni.

Totuși, *fereastra* ei avea o deschidere destul de mică… erau multe aspecte pe care ea nu le știa și nici nu le va ști vreodată. Prin urmare, „*commander*ul” care ședea în sala ei de pregătire, cu o uniformă falsă, se pregătea să-i aducă la cunoștință doar *felia* ei de acțiune. Schema cea mare, ca întotdeauna, se afla dincolo de nivelul autorizației ei de securitate.

— Vă mulțumesc că m-ați primit, *Admiral*, spuse. Știu că este o manieră neconvențională de a primi ordinele de misiune, dar *Admiral* McClusky a considerat că cel mai bine este să vă fie predate personal de un curier.

McClusky își asigură întotdeauna spatele, se gândi ea. Îl știa pe Shane McClusky încă de când erau colegi la Academie și nu a fost surprinsă că a avansat până la poziția sa actuală. Toți ofițerii de comandă erau într-o oarecare măsură politicieni – inclusiv ea însăși, trebuia să admită – dar McClusky era un adevărat profesionist. De asemenea era foarte versat în a se asigura că nu a lăsat vreun schelet în dulap care să-l bântuie mai târziu, fie în timpul carieei sale militare, fie - imediat ce va fi renunțat la uniformă – pe timpul primei sale campanii politice pentru obținerea Președinției. Transmiterea ordinelor pe alte canale decât cele regulamentare însemna una din două: fie erau prea delicate pentru a fi vehiculate prin mijloace electronice, fie McClusky îi ordona să facă ceva ce – în caz de eșec – i s-ar fi pus

ei în brațe. În ambele cazuri, raportele de comunicații nu ar fi conținut nici o urmă a acestor ordine, iar McClusky va putea nega în mod plauzibil dacă lucrurile o luau razna.

Dar, poate că exagera ea. Nu putea ști nimic sigur până ce nu vedea ordinele.

— Deci, ce aveți pentru mine, *Commander*? l-a întrebat, tonul vocii lăsând să se vadă că ea își dădea seama că cel din fața sa era probabil din serviciile de Informații, și nu un ofițer al flotei combinate. Era nițel curioasă să vadă dacă faptil că i-a penetrat fațada îl va irita, dar ceea ce a urmat a surprins-o.

„Ofițerul" a scos din buzunarul vestonului o mică tabletă pe care a așezat-o pe masă, în fața ei.

— Mă aflu aici la ordinul direct al Președintelui Ellison, *Admiral*.

Kumar a luat tableta și a văzut semnătura Președintelui împreună un cuvânt-cod. Indiferent despre ce era vorba, era dincolo chiar de nivelul lui Shane McClusky.

— Aveți dreptul să-i verificați autenticitatea, spuse el.

Fără o vorbă, Kumar a introdus cuvântul cod în consola sa de comunicații. *Poți fi sigur că am să verific*, se gândi ea, înfuriată de tonul său pretențios. După o secundă și-a primit răspunsul. Indiferent ce-i transmitea „*commander*ul", venea de la Președintele însuși.

I-a înapoiat tableta.

Drake Ellison era Președintele Republicii și al Consiliului de Conducere, și ca urmare, era comandantul ei. Era adevărat că el făcuse unele lucruri bune pentru flotă. Pentru prima oară după multe decade, au început să fie alocate din nou fonduri pentru industria de apărare. Au fost construite nave. Efectivele de militari au crescut. După ani de întârziere, navele îmbătrânite au fost supuse, în sfârșit, lucrărilor de întreținere, și au fost proiectate noi tipuri în șantiere. După nenumărați ani în care a fost neglijată, flota combinată a început să-și revină. Nimic din toate acestea nu s-ar fi întâmplat dacă nu ar fi fost ales el în cea mai înaltă funcție a Republicii.

Dar, atenția sa acordată flotei a accelerat formarea și dezvoltarea unei mișcări de Rezistență se opunea acestui fapt, iar mai de curând, puneau la îndoială însăși nevoia de a exista a Republicii unite.

Han nu mai fuseseră observați de aproape un secol, dar existența lor era principalul motiv pentru care flota se afla în prima linie. Amenințarea unui alt război a atârnat asupra Republicii încă din momentul semnării tratatului de pace. Han erau undeva acolo și puteau ataca din nou. După aproape cincizeci de ani de la terminarea războiului, Republica se pregătea pentru următorul conflict, pentru că amintirile oribile erau încă relativ proaspete – să nu se mai repete niciodată, era dorința poporului. Niciodată. Flota a fost menținută pregătită și puternică.

Diferitele sisteme ce reprezentau întregul spațiu al Republicii au contribuit bucuroase la bugetul guvernului central, știind că supraviețuirea lor depindea de o flotă puternică care să acopere tot teritoriul, de la Pământul însuși, până la punctele de contact ale frontierei cu spațiul Han, în zona de operațiuni a Flotei a IIIa.

Aceste puncte de contact (alunecare) – portaluri către spațiul Han unde avuseseră loc cele mai sângeroase bătălii – erau tăcute de aproape o sută de ani. Han au plătit cu mult sânge în timpul războiului, fiind respinși departe, de la limita exterioară a însuși sistemului Sol, până înapoi în interiorul spațiului lor, cu costul a milioane și milioane de vieți. Majoritatea ale lor.

Înfrântul Imperiu Hanarian (numit Federația Han de către Republică) și Republica Unită împărțeau o moștenire comună – Pământul însuși. Un Han sângera la fel de roșu și urla de durere la fel de tare ca și fratele său Republican, pentru că amândoi erau descendenți din aceeași *sămânță* umană, răspândită în Brațul Orion după descoperirea punctelor de alunecare, „găuri” naturale în spațiul normal care au permis omenirii să călătorească într-o clipită pe distanțe altminteri imposibile. Tratatul de pace, prin care s-a pus capăt vărsării de sânge, a fost impus după anihilarea totală a amenințării Han.

Autorii documentului l-au conceput pentru a asigura că Han nu va mai fi niciodată o amenințare. Dar timpul a trecut și odată cu el semințele urii au putut găsi o cale să se înrădăcineze în solul înverșunării, să crească și să prospere. Pentru VADM Kumar, *aceasta* era adevărata amenințare. În sinea sa, știa că Han era încă o potențială amenințare, iar nevoia de o flotă de luptă pregătită era la fel de reală astăzi precum fusese în urmă

cu câteva decade… dar fragmentele de informații ce indicau o acumulare dincolo de punctele de alunecare erau dificil de confirmat și au rămas un secret bine ținut, abia întrezărit de un *admiral* cu trei stele prin „fereastra opacă” pentru ea.

De-a latul lumilor Republicii, punctul ei de vedere era împărtășit de o minoritate crescândă. O minoritate care-l includea pe Președintele Ellison și membrii Consiliului de Conducere.

Rezistența a început timid, dar s-a dezvoltat rapid după numirea lui Elisson pentru un al doilea mandat. Pentru multe dintre sistemele îndepărtate, Ellison era conducătorul tiranic al unui guvern care storcea sângele poporului care nu nu mai solicita demult o flotă care să-l protejeze de un inamic inexistent și care nu vedea necesitatea unui guvernământ centralizat aflat la mulți ani-lumină depărtare și care dicta ce trebuia făcut și ce nu.

Drake Ellison era favorabil flotei, da, dar era reacția sa împotriva Rezistenței. Pentru Ellison, Rezistența era un cancer ce trebuia extirpat, îndepărtat, solicitările pentru o autonomie sporită nefiind altceva decân un afront la adresa idealurilor Republicii Unite. Mișcarea, pur și simplu, trebuia zdrobită înainte de a se răspândi în viitor, înainte ca idealurile câtorva să se transforme într-o vâlvătaie care să jertfească Republica istorică pe altarul revoluției.

Președintele era Comandantul Suprem pentru Kumar, iar ea trebuia să urmeze ordinile sale legitime cu 100% eficacitate. Dar nu avea încredere în el.

Omul a deschis servieta cu care venise la bord și pe care o ținuse tot timpul lângă el. În interior era o altă tabletă, pe care Kumar a recunoscut-o ca fiind specifică curierilor secreți. El a pus-o pe tablă, în fața ei.

— Vă rog, *Admiral*.

Vijaya Kumar a pus palma pe ecran, deblocând astfel dispozitivul.

Ordinele nu erau nici măcar pe aproape de ceea ce se așteptase ea.

Peste aproximativ o oră, după ce „*commander*ul” a ieșit din birou și s-a întors la naveta sa, Kumar a stat singură, frământându-și mintea.

Ceea ce i se ordonase să facă – ceea ce ea va ordona echipajului să facă – ar putea declanșa un nou război. Dacă nu era a dracului de atentă.

Avea nevoie de doi piloți. Buni.

Iar pe unul anume, de pe *Panther*, îl avea deja în minte.

4

Cabinele personale, LT Scratch Adler
RSS *Bulwark*

Nu era sigur de câte ori a fost zgâlțâit, dar nu conta pentru că *acum* era treaz.

— Isuse, Bull, ce dracu faci? își frecă Adler piciorul, după care s-a ridicat în fund pe marginea patului cușetă.

Își șterse saliva de pe obraz, aruncând o privire la pata umedă de pe pernă. *Doamne, dar chiar am fost dus cu totul*...

— Ești surd, camarade? l-a întrebat Bull Martinez, arătând spre în sus.

Inițial, Adler a crezut că a dormit și a ratat întâlnirea – nu chiar *întâlnire*, doar o bere și atât – cu Noa, iar acum ea încerca să vorbească cu el.

— La dracu, ce oră este?

— Este ora când trebuie să-ți duci curu’ în biroul lui Kumar, asta e. Ești apelat de un sfert de ceas.

— Ce?

Indiferent despre ce bolborosea Bull, nu reușea să priceapă. S-a uitat la ceas – 1715 ora navei, cu mult înainte de momentul când trebuia să se întâlnească cu Noa. Și de ce arăta Bull deasupra capului. Un ton fluierat i-a dat răspunsul la întrebare.

— *Lieutenant Adler, prezintă-te imediat la A115. Confirmă.*

În tonul cu care a fost rostit ultimul cuvânt nu era nici o urmă de răbdare… și se auzea pe întreaga navă.

Isuse Cristoase! A115 era biroul lui VADM Kumar. S-a uitat la Bull cu gura căscată, dar n-a putut rosti nici o vorbă.

— M-au scos din simulator și m-au trimis să-ți găsesc fizicu' puturos, i-a spus acesta. Habar nu am ce-ai făcut, dar dacă vrea să te vadă Kumar, a-i *belit*-o.

— *Shit! Shit-shit-shit!* a sărit Adler din pat. Cât timp?

— Probabil pe veci, de vreme ce a-i ignorat-o, îi răspunse Bull zâmbind, savurând – evident – fiecare moment.

— Nu! Cât timp a trecut de când mă apelează?

— Ți-am spus… cincisprezece minute. Acum sunt șaisprezece. Da' știu c-ai belit-o…

— Fir-ar…, și Adler și-a stropit fața cu ceva apă și și-a trecut degetele prin părul tuns scurt, milităreşte.

— Ai de gând să confirmi sau aștepți o escortă personală de la securitatea navei care să spargă ușa cabinei?

Adler și-a înșfăcat tableta și a apăsat pe iconul roșu clipitor – cel care clipea de 15 minute. Șaisprezece. A dat de dracu'!

— Sunt *Lieutenant* Adler, mă prezint imediat! și a rupt-o la fugă pe ușă.

— Hei, Scratch! a strigat Bull după el. Ține minte, fără pupături la prima întâlnire!

❃❃❃

Aghiotantul *admiral*ului îl aștepta și nu arăta deloc mulțumit.

— *Lieutenant*, foarte amabil din partea ta că ai venit, spuse.

— Îmi pare rău, *sir*.

Adler încerca să-și tragă sufletul. Sprintase pe tot drumul până aici, mai mult decât jumătate din lungimea navei și în sus patru punți. S-a gândit să încerce niște scuze, dar o privire a aghiotantului l-a făcut să se răzgândească. Azi era pur și simplu o zi de căcat, dar spera să nu intre și mai rău în budă.

Aghiotantul, un *commander*, a bătut la ușa *admiral*ului. S-a auzit un *click* și ușa s-a deschis.

— *Admiral*, *Lieutenant* Adler este aici.

— Trimite-l înăuntru, spuse VADM Kumar pe un ton iritat (ceva mai mult decât de obicei).

Adler nu o mai întâlnise niciodată personal pe *admiral*, iar acum el făcea o primă impresie a dracului de neplăcută. În secunda de dinainte de a intra, Adler se întrebă febril de ce se

afla acolo. Pentru figura făcută în timpul exercițiului? Voia și ea să-i tăbăcească fundul? *Shit*, nu cumva ar fi trebuit să-și pună uniforma de gală? Măcar aveai voie să intri aici în costumul de zbor? Adler a înghițit în sec – cu greu – și a pășit peste prag.

Doi soldați din infanteria flotei străjuiau ușa, în poziție de *parade rest*[13], cu pistolul în tocul de la șold și cu privirea drept înainte. Adler ar fi putut jura că unul dintre ei a rânjit la trecerea lui.

VADM Kumar ședea în capul unei mici mese de conferințe. La dreapta sa era *Captain* Hideaki "Zeke" Ito, *skipper*ul lui *Bulwark*, iar la stânga se afla CAG, *Captain* Rick "Temple" Solomon. Cei mai puternici oameni de pe întreaga navă se aflată în această încăpere, fiecare purtând strălucitoarele aripi argintii cu stea și ghirlandă ce-i desemnau a fi *master aviators*. Și toți îl străpungeau cu privirile. Ca niște pumnale.

Era *terminat*.

Adler a înlemnit în poziția de drepți la distanța regulamentară de masa de conferințe, dacă își mai reamintea corect cele învățate în zilele de la Academie.

— *Lieutenant* Adler s-a prezentat la ordin, a raportat, cu ochii la peretele biroului.

Direct în fața ochilor săi era o fotografie a *admiral*ului, făcută în urmă cu ceva ani, stând lângă un model vechi *Buccaneer*. Avea casca în mână, lângî șold, și zâmbea larg. Adler nu era sigur dacă o văzuse vreodată pe Kumar zâmbind.

Acum, evident, nu zâmbea.

Dacă era să aibă necazuri… de ce nu era și Fish aici? N-ar fi trebuit ca tocmai comandantul de *squadron* să fie aici, dacă unul dintre oamenii lui urma să fie luat în șuturi de șeful (șefii?) acestuia?

— Spune-mi de ce am dreptate, i s-a adresat Kumar.

Un moment, Adler nu a fost sigur dacă i se adresa lui. Și-a coborât privirea și a priceput că așa era.

— Doamnă[14]?

— Repet, spune-mi de ce am dreptate.

Adler habar nu avea ce să răspundă. *Dreptate* despre ce?

---

[13] Parade rest – poziția pe care o ia militarul, cu picioarele depărtate la 30 cm și cu mâinile la spate.

[14] Ma'am – formă prescurtată de la *madam* (mod de adresare către o femeie care are grad militar superior).

— Nu înțel…

— Acești doi *gentlemen* cred că avem pe navă piloți mult mai calificați decât tine, dar eu cred că se înșeală.

Adler era absolut confuz. Ea îi făcea un fel de compliment? Dacă tocmai se pregătea să-i aplice o mustrare, asta era o cale ciudată de a o face.

— Spune-mi de ce am dreptate, *Lieutenant* Adler, repetă ea.

Adler se uită la Ito și Solomon, încercând să vadă pe chipul lor un indiciu despre ceea ce se întâmpla, dar nu a descoperit nimic în ochii lor. Continuau să-l pironească cu privirile. Străpungătoare ca niște pumnale.

— *Admiral*, îmi pare rău, dar nu știu ce vreți să vă spun.

— Ești un pilot bun, *Lieutenant* Adler? a întrebat Kumar.

— Da, doamnă, cred că sunt, i-a răspuns repede.

Poate prea repede, se gândi el, dar acum era prea târziu.

Admiral se lăsă pe spate în scaun.

— Pe de altă parte, poate că CAG și *Captain* Ito au dreptate. Atitudinea ta lasă de dorit.

Atitudinea mea…

— *Sir*? Adică *ma'am*?

La dracu. I-am spus 'sir'. Idiot.

— Să faci un *admiral* să te aștepte nu e o idee bună, *Lieutenant*.

— Îmi pare rău, doamnă.

Stai, nu te scuza! Asumă-ți responsabilitatea!

Era zguduit că a dat-o-n bară atât de rău. Indiferent de ce o fi fost vorba. Și-a dres glasul, a inspirat adânc și a continuat.

— N-am nici o scuză[15], *Admiral*. Nu am auzit mesajul că trebuie să mă prezint la raport.

— A fost transmis pe toată nava, Scratch, a mormăit CAG.

Temple Solomon era un munte de om care abia încăpea în uniform. Scalpul ras, cu pielea întunecată reflecta luminile de deasupra.

— Da, *sir*.

Spune-le adevărul. Acum nu mai contează.

— Dormeam.

---

[15] No excuse – singura replică 'valabilă' în armată, după comiterea unei greșeli.

— Dormeai? s-a mirat *Captain* Ito. Isuse, *Lieutenant*, probabil că dormi ca un buștean.

Adler se strădui să-și rețină un zâmbet. În schimb, a dat din cap. Era cam jumătate din statura lui CAG, un bărbat masiv cu tunsoare scurtă militară și ochi pătrunzători. Prin tradiție, *skipper*ii marilor nave de atac, erau întotdeauna aviatori, o practică ce dura încă din zilele Marinei „ude”. Ito era un vechi „șofer” de *Bobcat*, și avea câteva ore de zbor atât pe *Panther*, cât și pe *Buccaneer*.

— Ia loc, *Lieutenant*, spuse sec Kumar.

Adler se uită în stânga sa, apoi în dreapta, întrebându-se unde trebuia să se așeze. Nu ținea neapărat să stea lângă Ito sau Solomon. A înhățat cel mai apropiat scaun aflat la capătul mesei și l-a tras mai în spate.

— Acum că ești conștient de faptul că nu-mi place să fiu lăsată să aștept, spuse Kumar, putem intra în subiect.

— Da, doamnă.

Adler continua să se întrebe care o fi *subiectul*. A observat că Ito și Solomon s-au uitat unul la altul, și au schimbat un zâmbet subtil. Aparent, amândoi se amuzau de disconfortul său. *Doamne, poate fi și mai rău de atât?*

Pe masă, în fața lui Kumar se afla o tabletă. Era dosarul său de serviciu? Sau poate o copie a scrisorii de mustrare pe care ea voia să o citească textual?

— Te-am ales pentru o misiune, *Lieutenant*. Dar n-am să-ți ordon să o accepți. Este periculoasă. Iar eșecul poate avea consecințe catastrofice asupra Republicii, a Flotei a IIIa și a acestei nave.

Eh, cu siguranță, nu *asta* se așteptase să audă de la ea.

— O misiune?... Doamnă?

— Datorită sensibilității misiunii și a mizelor succesului ei, spuse Kumar, bătând cu degetele în tabletă, nu pot intra în detalii până ce nu te oferi voluntar.

În această dimineață când a decolat de urgență împreună cu încă cinci camarazi pentru a intercepta o dronă, a încălcat regulile standard de combat „aerian”, a executat o lovitură uimitoare, s-a ales cu curu’ tăbăcit de liderul său de *flight*, a ignorat o convocare la biroul *admiral*ului pentru că „a dormit ca un buștean”, iar acum Kumar îl întreba dacă voia să accepte o misiune periculoasă, clasificată ’Strict Secret’? Una pentru care

se pare că atât CAG, cât și *Skipper*ul considerau că nu este omul potrivit?

Măi, să fie!

Asta era una dintre acele zile când ar fi fost mai bine ca atunci când s-a prezentat pe puntea de zbor să se fi dat lovit de o răceală de aia care l-ar fi făcut DNIF – *Duty Not Including Flying* – pentru că nici dacă ar fi încercat cu tot dinadinsul n-ar fi reușit să se bage singur în asemenea rahat.

Habar n-avea ce să spună. Partea de aviator profesionist din el ar fi vrut să ia poziție de *drepți* și să debiteze niște lozinci despre datorie și onoare și să accepte misiunea fără a cunoaște nici un detaliu, dar partea sa de Blake Adler voia ca mai întâi să pună o întrebare simplă.

— De ce eu?

Și acum – pentru prima dată (direct, nu în fotografie) – Adler a căzut-o zâmbind pe VADM Vijaya Kumar.

— Consideră că am o intuiție bună, *Lieutenant*.

Adler a hotărât să dea dovadă de oarece respect față de Skipper și CAG.

— Doamnă, *Captain* Ito și *Captain* Solomon au dreptate. La bord sunt piloți mai calificați ca mine.

E corect ’ca’ *sau* ’decât’ *mine? De ce-mi bat capu’ acum cu chestii gramaticale?*

— Și au dreptate, a subliniat Kumar. De obicei nu-mi justific nimănui deciziile, Scratch, dar dacă ai întrebat, și pentru că eu ți-am cerut să te oferi voluntar pentru o misiune din care s-ar putea să nu te mai întorci, cred că-ți sunt datoare măcar cu atât.

I s-a adresat pe numele de cod, ceea ce l-a făcut pe Adler să ia poziția de repaus… până ce și-a dat seama ce a spus ea. S-ar putea să nu te mai întorci.

— M-am uitat prin dosarul tău profesional, a continuat Kumar, și notificările legate de antrenamente. Ești un pilot de vânătoare bun, pe hârtie, iar recomandările comandanților tăi de *flight* și *squadron* mă fac să cred că faci parte dintre cei mai buni 10% piloți de *Panther* din acest *air wing* – ești de acord, Temple?

Captain Solomon a aprobat cu o înclinare a capului.

— Da, *Admiral*. *Lieutenant* Adler a dovedit că are un mare potențial ca să fie unul dintre cei mai capabili piloți de vânătoare ai noștri.

Ei, se gândi Adler, măcar se părea că Solomon nu se îneacă cu propriile sale cuvinte, vânătoare bun, pe hârtie, și 'mare potențial' nu erau chiar cele mai potrivite cuvinte adresate cuiva căruia vrei să-i tăbăcești curul.

Kumar și-a îndreptat din nou privirea asupra lui.

— Deci, tot te mai întrebi '*De ce eu?*' Așa e?

— Da, doamnă.

— Azi te-am văzut făcând ceva, *Lieutenant* Adler, care te-a adus în fruntea listei mele.

La ce se referea? La interceptare și la „figura" făcută? Următoarele cuvinte i-au ieșit pe buze înainte de a se gândi ce spune.

— Am încălcat regulile formației de luptă, doamnă.

— Așa ai făcut. Dar mi-ai arătat și că poți gândi rapid într-o situație neprevăzută… și poți acționa. Ai executat o lovitură despre care nu sunt foarte sigură că mulți dintre cei mai experimentați piloți ai noștri ar fi putut-o face… în timp util. Dacă aceștia ar fi fost niște sinucigași Han reali, se poate spune că ai salvat atât nava de două lovituri care ar fi produs avarii, cât și o grămadă de vieți. În acel moment, chiar credeai că te afli în luptă. Pentru tine nu era un exercițiu, așa cum era pentru noi ceilalți. Ai luat o decizie corectă, ai acționat, și ai ajuns în top. De aceea te afli aici, Scratch.

Deci, asta era situația.

Figura făcută de el a atras atenția *admiral*ului, și chiar dacă el a crezut că a greșit – pe hârtie – a făcut ceea ce trebuia. În luptă.

— Acum am să te întreb din nou. Cum spuneam, această misiune este importantă pentru Republică, pentru flotă, pentru navă. Eșecul ei poate duce la un război pe care nu-l dorește nimeni. Dar succesul poate face ca următorul război – dacă va avea loc – să fie mai puțin costisitor în sânge și cheltuieli decât ultimul. Astea sunt toate detaliile pe care pot să ți le dau, *Lieutenant*. Suntem în criză de timp, așa că nu-ți pot acorda timp suplimentar ca să te gândești la asta.

Adler va accepta misiunea. O va face.

— Dacă decizi să refuzi, a continuat Kumar, nu vor fi consecințe, Scratch. Această mică întrunire nu a avut loc, iar tu vei continua să-ți îndeplinești îndatoririle actuale fără nici o problemă. Avem o listă scurtă cu alți piloți pe care îi vom întreba.

Nu. Nu va lăsa cu nici un preț ca alți piloți să se ofere voluntari pentru această misiune. Dacă VADM Kumar îl voia pe el, atunci el va fi.

— Mă ofer voluntar, *Admiral*, a spus.

— Bine.

Apoi se întoarse spre *Captain* Ito.

— Zeke, e timpul pentru o schimbare de curs. Așa cum am stabilit.

— Da, *Admiral* – și se ridică să plece.

Kumar a apăsat butonul intercomului.

— *Captain*, trimite-l, te rog, înăuntru pe celălalt voluntar.

— Am înțeles, *Admiral*.

Celălalt voluntar? Ce? Adler și-a întors scaunul în timp ce ușa se deschidea. CAPT Ito a ieșit, aparent îndreptându-se către Puntea de Comandă ca să ordone schimbarea de curs, iar un alt pilot a intrat. Adler încercă să se abțină să nu-i cadă falca. Inutil.

— Ia loc, *Lieutenant*, spuse Kumar, arătând spre scaunul pe care tocmai îl părăsise *Skiper*ul lui *Bulwark*.

Celălalt pilot s-a așezat și l-a privit pe Adler la fel de surprinsă. *TU ce cauți aici?*

— *Lieutenant* s-a oferit voluntară înaintea ta, Adler. Timpul ei de atac asupra țintei a fost mult mai bun ca al vostru. Dar, noi piloții de *Buccaneer*, suntem recunoscuți pentru asemenea performanțe, nu-i așa Noa?

— Da, doamnă, a confirmat *Lieutenant* Noa ”Tude” Mendez.

Îl privi pe Adler zâmbind, apoi a adăugat:

— Și pentru că facem istorie.

5

Biroul personal al VADM Vijaya Kumar
A115

— Ceea ce urmează să vedeți amândoi este clasificat ca fiind deosebit de secret, a început VADM Kumar. Pe această navă, doar voi, CAG, *Captain* Ito și cu mine știm unde ne va duce actualul curs, precum și ce urmează să discutăm în această încăpere. Și așa va rămâne.

Amândoi, Adler și Noa, au confirmat cu o înclinare a capului.

Kumar și-a presat palma pe tabletă, deblocând-o. Cu câteva atingeri pe ecran, a deschis deasupra mesei un sector de hartă tri-dimensională a spațiului înconjurător. I-a ajustat scala până ce a cuprins cele mai îndepărtate puncte ale spațiului Republicii. La o marhine erau marcate trei cercuri – trei puncte de alunecare în spațiul Han.

Adler le-a recunoscut imediat. Dacă urma să aibă loc o altă invazie Han, mai mult ca sigur că flota lor ar fi folosit acele puncte. Cândva a văzut, de la distanță, unul dintre aceste puncte. Acestea erau marcate cu inele navigaționale gigantice cu balize, așa cum erau toate punctele de alunecare cartografiate. Dar să vezi unul dintre portalurile de acces în spațiul inamic – un loc unde sute de nave Han au năvălit în spațiul Republicii și au început ultimul război – era ceva cel puțin cumplit. Mii și mii de piloți spațiali și-au pierdut viețile de *această* parte a punctelor, iar și mai mulți Han au fost uciși de partea *lor* înainte ca încetarea focului să devină efectivă.

Fără punctele de alunecare, călătoria din spațiul Republicii în teritoriile Federației Han ar dura ani de zile, chiar și cu cele mai rapide nave ale flotei actuale. Folosirea punctele de alunecare reducea timpul la aproximativ 45 minute. Adler a învățat la Academie despre teoria punctelor – toți au învățat – dar știința din spatele lor… îl cam depășea. Legile cunoscute ale fizicii au prevăzut găurile negre, chiar și găurile de vierme, dar „tunelele” formate în mod natural în spațiu a fost o descoperire surprinzătoare care probabil că l-ar fi lăsat mască chiar și pe Einstein.

Dar erau acolo, erau reale și o navă putea traversa „spațiul dintre” cu efecte secundare neglijabile. Odată ce oamenii de știință au aflat ce misii de particule să caute, tot mai multe „tunele” au fost găsite, cartografiate, marcate cu inele

navigaționale și utilizate. Omenirea le-a folosit pentru a sparge tirania timpului și a distanței și s-a răspândit printre stele.

Chiar după încetarea focului, punctele către spațiul Han au fost păzite prin rotație de navele flotilei, menite să înregistreze emisiile de energie produse de trecerea navelor prin aceste puncte. Sarcina lor era să aștepte, să supravegheze și – dacă se întâmpla ceva – să dea alarma.

— Serviciile de Informații ale Republicii consideră că ar putea fi vorba de o concentrare a forțelor Han în Sistemul Kolmanth, a precizat Kumar, reglând monitorul ca să redea harta sistemelor Federației Han.

După câte își amintea Adler, Kolmanth a fost locul uneia dintre cele mai mari bătălii din război. Nu voia să o întrerupă pe *admiral*, dar era surprins că existau informații recente din Federația Han – după câte știa el, de câteva decade nu mai fuseseră contacte cu Han, nici diplomatice, nici de altă natură. S-a întrebat cum au reușit Serviciile de Informații ale Republicii să afle ce se întâmplă atât de adânc în Spațiul Han.

— Iar misiunea voastră, a continuat Kumar, este de a colecta ultimile informații din Sistemul Kolmanth, și chiar salvarea *sursei* care se află blocată acolo. Voi sunteți cei doi piloți care veți colecta informațiile și veți executa extragerea… viu, pe cât posibil.

Viu? Pe cât posibil? Adler a înghițit în sec, dar gura îi era uscată.

— *Admiral*, dar Han nu ne vor depista navele când vom trece prin puncte? a întrebat Noa, verbalizând exact ce gândea și Adler.

Nu era nici o cale de a te strecura în Spațiul Han, după cât știa el. Chiar și o mică navetă de luptă producea un impuls de anergie ce putea fi depistat dincolo.

Kumar a ajustat din nou harta și au apărut la vedere o serie de opt puncte, aflate mult mai departe de cele trei principale, ce se întindeau de la spațiul Republicii adânc în Federația Han și Sistemul Kolmanth.

— Așa vom intra, Noa. Han nu știu despre existența acestor puncte, dar *noi* știm.

Ridică mâna înainte ca Noa să-i adreseze o nouă întrebare.

— Nu mă întreba cum le-am găsit, nu cunosc. Tot ce știm este că aceste puncte de alunecare au fost cartografiate, traversate și sunt relativ stabile. Cel puțin pentru o mică navetă de vânătoare/atac.

Relativ stabile. Conform hărții, Adler vedea că punctele erau mici – *tunele-de-șobolani* așa cum numau ei micile treceri – iar dacă punctele de alunecare mari erau foarte stabile, cele mici aveau supărătoarea tendință de a colapsa, blocând un călător poate la ani-lumină de destinația sa. Sau, față de casă.

— Ele sunt calea noastră de a intra – ușa din spate, dacă vreți – iar de partea cealaltă este blocată *sursa* noastră de informații care nu prea mai are mult timp.

— *Cât* timp? a întrebat Adler.

— Cam două zile. Poate mai mult, poate mai puțin. Tot ce mi s-a spus a fost că în ultima transmisie codificată recepționată solicita extragerea. Și nu mă întreba cum a putut comunica de la o distanță de opt puncte de alunecare. Și eu am întrebat... dar se pare că nici eu nu am gradul de autorizare necesar.

Kumar a făcut o pauză, pentru că ceea ce urma să spună i se părea și ei oarecum dezagreabil.

— Prioritatea noastră – a voastră – este să recuperați nava și informațiile conținute. Recuperarea *sursei* este secundară.

— Nu le pasă dacă *sursa* moare? a întrebat Noa.

Admiral Kumar s-a uitat o secundă la CAG, care până acum a păstrase tăcerea.

— *Lieutenant* Mendez, informațiile conținute în nava sa ar putea salva nenumărate vieți dacă *lupii* vin din nou la ușa noastră, de aceea viața sursei este secundară, a intervenit CAPT Solomon.

S-a întors spre Noa, iar în ochii lui, adler a văzut ceva ce nu a știut niciodată că exista. Temple Solomon era un dur, care nu făcea niciodată compromisuri, uneori un afurisit de SOB, un războinic care nu cerea nimic altceva decât tot ce era mai bun de la fiecare ofițer și *spacenaut* din *air wing*, dar acum Adler a văzut ceva diferit, o tristețe, aproape o îngrijorare părintească.

— Acesta este adevărul urât, Tude. Aș putea spune că e destul de ușor, dar nu-mi place. Misiunea este să recuperați informațiile, cu orice preț. Iar asta e valabil pentru voi, amândoi.

— Dacă se-ntâmplă ca Han să descopere o navă spion a Republicii aflată adânc în spațiul lor, a adăugat Kumar, sau îl

capturează viu pe pilot, atunci situația scapă de sub control. Dacă *ei* sunt pregătiți pentru un alt război, acest eveniment poate detona conflictul înainte ca *noi* să fim pregătiți. La fel se va întâmpla dacă vreunul dintre voi este descoperit.

Coborî privirea o clipă, apoi s-a uitat drept în ochii lui Noa și Adler.

— De aceea ordinele voastre prevăd distrugerea navei spion dacă nu poate fi recuperată și activarea mecanismelor de auto-distrugere dacă vă aflați în pericol de a fi capturați.

— Auto-distrugere? a întrebat Adler. *Panther* nu e echipată cu așa ceva.

După privirea din ochii *admiral*ului era evident că aceasta era o altă parte a misiunii pe care ea o găsea neplăcută.

— Suntem pe curs de rendez-vous cu nava comercială SS *Calypso*. Amândoi veți fi transferați pe ea via Mule când vom ajunge la distanță convenabilă. Are în cală o *Panther* și o *Buccaneer*, ambele special dotate pentru această misiune.

Înțelesul vorbelor ei era clar. Navele au fost modificate astfel încât să se auto-distrugă. Și mai era un lucru clar: indiferent ce era SS *Calypso*, nu era doar o simplă navă comercială.

Kumar aruncă o privire asupra ceasului care marca timpul pe navă.

— Vă veți transborda peste trei ore. Specificațiile pentru navetele voastre sunt aici, spuse ea, arătând spre navetă. Echipamentul de zbor vă va fi adus când va veni timpul. Acum, noi patru trebuie să ne ocupăm de planificarea misiunii.

— Doamnă? Noa era puțin surprinsă.

Kumar a zâmbit din nou; la fel și CAG.

— Oi fi eu un *admiral*, bătrână și ruginită, *Lieutenant* Mendez, dar sunt – înainte de orice altceva – un aviator, și n-am să ratez ocazia de a-mi *murdări* mâinile. Fii îngăduitoare cu mine.

Și cu mine, a adăugat Solomon.

Adler a înțeles că nici unul dintre ofițerii superiori nu voiau să le ordone lui și Noa să plece într-o asemenea misiune care-i putea costa viața, fără a se implica personal în detaliile planului operațional… și acesta era felul lor de a face ca misiunea să fie oarecum și *a lor*. Nu-i puteau însoți pe cei doi *lieutenant*i, dar greutatea misiunii – succes sau eșec – se va afla și pe umerii lor.

Republica nu se afla în război, nu încă, dar aceasta era o misiune de luptă, iar VADM Kumar și CAPT Solomon erau *lideri* de luptă.

Adler nu și-ar fi imaginat niciodată că la câteva ceasuri după ce încercase să ațipească în timp ce se afla în *alarmă*, se va afla în biroul personal al *admiral*ului – împreună cu CAG și Noa Mendez – planificând o misiune de salvare adânc în inima Federației Han. Mai devreme crezuse că ziua de azi era definitiv de rahat – ceea ce, parțial, era corect – dar, cu siguranță era cea mai rea zi pentru cineva aflat acolo, departe, un pilot blocat adânc în spațiul ostil, în timp ce timpul i se scurgea.

Adler va face tot ce va sta în putința lui ca să-l aducă acasă, în viață… ducă-se dracului blestematele alea de informații.

Sau va muri încercând să o facă.

✻✻✻

Trei ore mai târziu, pe Puntea de Comandă a lui *Bulwark*, VADM Kumar se uita la monitorul tactic, în timp ce un C-57 *Mule* din *wing*ul navei se desprindea de nava comercială SS *Calypso* și-și începea scurtul zbor înapoi la *Bulwark*. Pentru restul echipajului, a fost doar o simplă livrare urgentă de materiale medicale. Nici mai mult, nici mai puțin.

Dar era cu mult mai mult.

Kumar se uită la CAG aflat în spatele scaunului ei.

— Tude… știu. Dar Scratch… care-i povestea?

Fiecare pilor căpăta un nume de cod, o poreclă dată de membrii primului lor *squadron* și care rareori se schimba de-a lungul carierei. Uneori aveau sens, ca în cazul lui Noa Mendez… 'Tude' se referea în mod clar la atitudinea (*attitude*) ei, așa cum Kumar și-a dat seama imediat ce a ascultat-o vorbind pe Noa. Era genul de persoană *nediplomată* și drept la subiect, nițel arogantă. Era ușor de înțeles cum s-a ales cu porecla. Dar 'Scratch' (*zgârietură*)?

— Am întrebat. Are legătură cu felul cum joacă golf.

— E un jucător bun, presupun?

— Nu. Nici pe departe.

Ea a apăsat butonul sistemului de comunicații de pe brațul scaunului.

— *Captain* Ito, imediat ce *Mule* andochează la bord, reluăm cursul anterior.

— *Aye*, *Admiral*.

În cele câteva ceasuri petrecute cu Mendez și Adler, se atașase de ei ca oameni, nu doar ca doi tineri ofițeri inferiori.

Se uită după *Calypso* cum se îndepărtează, ceva mai mult decât ar fi fost necesar. Era de presupus că *Admiral*ii erau tari precum stânca… iar ea era, cel puțin pe dinafară.

Domnul cu voi, Blake Adler și Noa Mendez, le ură pe tăcute, asigurându-se că le va memora numele. În toți anii petrecuți în flotă, nu a fost nevoită nici măcar o dată să ordone vreunuia dintre oamenii ei ceva ce ar fi putut duce la rănirea lor. Republica era în stare de pace de atât de mult timp încât lupta se ducea doar în cadrul exercițiilor și în simulatoare. Ca pilot de *Buccaneer*, ea se antrena în fiecare zi pentru ocazia de a se strecura aproape de o mare navă de luptă Han căreia să-i trimită o torpilă drept în cocă – dar oportunitatea de a-și supune îndemânarea testului suprem nu i se oferise niciodată.

Întotdeauna a fost doar o simulare – realistică, desigur, dar nimeni nu a murit vreodată într-un simulator, nu a fost expulzat în vidul rece al spațiului, sau ars de viu de raza vreunui laser de turelă.

Ea se întorcea întotdeauna acasă. Vie și nevătămată.

Dar astăzi, s-ar putea să-i fi trimis pe cei doi *lieutenant*i ai ei la moarte… și să fi pus în mișcare o serie de evenimente care ar putea duce la următorul mare război. Dacă asta se va întâmpla, Kumar știa că vor fi mult mai multe nume. Prea multe pentru a fi memorate. Ea trebuia să fie pregătită pentru război, dacă urma să fie unul. La fel și echipajul lui *Bulwark*.

— Și, *Captain* Ito, peste 15 minute vreau să înceapă un exercițiu de lansare în regim de alarmă, a adăugat Kumar, stând parcă nițel mai rigidă în scaun. Să vedem dacă VFA-41 se poate descurca mai bine decât VFA-11 azi dimineață.

6

SS *Calypso*

Pe curs de inserție la Punctul Zero

Adler a avut dreptate – SS *Calypso* era mult mai mult decât *doar* un vas comercial.

Imediat ce el și Noa au trecut de pragul sasului, au fost conduși repede către punțile inferioare de către un tip în haine civile. Ei amândoi aveau echipament complet de zbor, lipsit de orice însemn particular – fără nume, fără grad, fără logoul *squadron*ului – și au trebuit să se grăbească pentru a ține pasul cu omul, care se mișca cu un acut simț al urgenței. Adler nu știa prea multe despre Serviciile de Informații, dar a presupus că-l considera pe pilotul eșuat ca pe unul de al lui, un frate. Iar timpul era scurt.

De la stația de andocare până la lift, nava arăta exact așa cum își imagina Adler că trebuie să arate o navă comercială – absolut *deloc* militărește. Scule, scrijelituri, murdărie, piese și echipamente disparate lăsate aiure peste tot prin coridoare: toate astea ar fi înnebunit pur și simplu un CPO. Dar, după ce au ieșit din lift pe puntea de jos, a fost ca și cum ar fi sosit la bordul unei cu totul alte nave.

— Nu cred că ne mai aflăm în Kansas, Toto,[16] spuse Noa încet.

— Toto? Nu pricep!

— Nu contează. Ceva ce obișnuia să spună tatăl meu.

— Aha.

— *Lieutenant* Adler și Mendez? a întrebat un om ce se apropia. Vă rog să mă urmați.

Era înalt, atletic, și chiar dacă nu purta uniformă, se purta de parcă o avea. Nu și-a spus numele, la fel ca și omul care-i condusese la lift.

— Navetele voastre sunt în cala de jos, le-a spus pe când traversau o sală ce părea a rivaliza chiar și cu centrul de fuziune de pe *Bulwark* în ceea ce privește complexitatea echipamentului modern. Erau pupitre de-a lungul pereților, fiecare manevrat de personal care era mult prea concentrat asupra activității ca să observe prezența celor doi piloți care traversau ultrasecreta lor *budă.*

— Presupun că amândoi cunoașteți specificațiile?

---

[16] Kansas & Toto – aluzie la povestirea "*The Wonderful Wizard of Oz*" (Minunatul Vrăjitor din OZ) scrisă de L. Frank Baum.

— Da, *sir*, au răspuns ei.

Ambele navete fuseseră modificate pentru operațiuni la mare distanță, dotate cu rezervoare suplimentare pentru reactoare. Amândouă erau ceva mai grele decât cele din flotă, pentru că li se adăugase blindaj pe suprafețele exterioare. Erau concepute *stealth* pentru a evita detecția. Amândouă aveau sistemele normale de comunicații, dar și un canal laser pentru transmisii text, care trebuia să fie metoda preferată pentru comunicare în cadrul acestei misiuni. Odată ajunși în Spațiul Han, tăcerea radio nu trebuia încălcată în nici un caz.

P*anther*a lui Adler își avea încă setul original de armament, dar *Buccaneer*ul lui Noa era neînarmat. În schimb, cala de arme era dotată cu brațe mecanice proiectate să captureze nava spion naufragiată. Nu avea nici scaunul din spate, pentru că locul era menținut deschis pentru pilotul navetei spion… dacă mai era viu când vor ajunge acolo.

Și, desigur, au fost dotate și cu mecanisme de auto-distrugere. O apăsare pe buton, și reactoarele vor exploda instantaneu. Într-o strălucire ca a unui soare, nava va dispare într-o clipită.

— Bine, spuse omul, întrerupând gândurile lui Adler de la transformarea sa într-un nor de particule radioactive.

— Amândoi veți fi lansați de sub navă. Navetele voastre au toate informațiile navigaționale necesare pentru a trece prin punctele de alunecare și să vă întoarceți apoi acasă. AI va avea grijă de aproape totul.

Spre deosebire de alte puncte de alunecare cu care Adler era familiarizat, acestea opt erau complet nemarcate. Dacă sistemele de navigație de pe navetele lor ar fi fost scoase din funcțiune, întoarcerea acasă ar fi devenit o chestie foarte complicată. Fie că le plăcea, fie că nu. Iar el nu era deloc fericit să-și încredințeze viața unui autopilot AI. Mai era un aspect al acestei misiuni care-l sâcâia încă de când se urcase în *Mule* și a plecat de pe *Bulwark*. Lucrurile s-au mișcat atât de repede, și nu a avut timp să-l lămurească nici când treceau în revistă misiunea cu *Admiral* Kumar și CAG, nici nu a avut șansa să-l discute cu Noa.

Au ajuns la capătul sălii lungi și s-au oprit în fața altui lift. Omul și-a lipit palma de panoul de control, iar ușa s-a deschis. Au mai coborât o punte și au ajuns în „burta” lui *Calypso*, în cala

de zbor. Ambele navete erau suspendate în suporturi magnetice deasupra masivelor trape ale calei. Pentru lansare, suporții magnetici coborau navetele prin trapele deschise și le eliberau în întuneric.

Învelișul lor era mult mai întunecat decât la *păsările* normale din flotă, aproape negru. *Buccaneer*ul lui Noa, mult mai mare decât *Panther*a lui Adler, atârna de plafon precum o creatură marină gigantică. iniile sale grațioase ce se întindeau de la cap la coadă, plus acoperirea abia vizibilă, chiar făceau ca vechiul bombardier să semene cu o creatură venită din adâncurile cele negre. *Panther*a sa era la fel de sinistră, suspendată de cabluri precum o de mult dispărută pasăre de pradă.

— Aveți amândoi timp să executați repede manevrele de pre-zbor, le spuse omul, verificându-și ceasul. Vom ajunge la punctul de inserție peste 20 minute.

Acum era momentul să pună întrebarea.

— *Sir*, i se adresă Adler, am o întrebare.

Voia ca spusele să nu sugereze faptul că l-ar lăsa nervii, dar nu era sigur că reușea.

— Da?

Noa s-a oprit și s-a întors spre cei doi.

— De ce o *Panther*?

— Ce vrei să spui?

— Mie mi se pare că o singură navă – *Buccaneer* – ar ajunge ca să se strecoare acolo și să vă recupereze omul. O escortă înarmată pare să crească șansele de a fi descoperiți.

— Și eu cred la fel, a adăugat Noa. Mă întrebam același lucru. N-am nevoie de o escortă ca să execut extragerea.

Omul îi privi două secunde lungi.

— Ar fi trebuit să vi se spună la informare.

Adler continua să-l privească intens. Nu-i plăcea să fie ținut în necunoștință, mai ales când viața lui – și a lui Noa – erau în pericol.

— Indiferent despre ce e vorba, nu, *sir*. Nu am văzut nimic care să necesite o navetă de vânătoare complet înarmată, mai ales că noi trebuie să evităm cu orice preț contactul cu forțele Han.

— Nu militarii Han ne îngrijorează, *Lieutenant*.

Își trecu degetele prin păr, evident frustrat că un aspect important al misiuii nu a fost dezvăluit celor însărcinați cu executarea ei.

— Zona de spațiu pe care o veți tranzita nu este pustie. Acolo sunt și alte nave… elemente certate cu legea, care nu sunt sub controlul Federației Han. Nici nu vor să fie găsiți de militarii Han.

— Vreți să spuneți *piraților*.

— Facă vrei să folosești acest cuvânt… da. Piraților.

— Și dacă se întâmplă să dăm peste ei, sunt autorizat să atac?

— Pentru tine ROE este simplu. Ambele voastre navete sunt programate să caute coduri de identificare Han. Militarii Han urmează niște reguli predictibile, una fiind un atașament de-a dreptul fanatic pentru protocoalele de identificare electronică a navelor. Dacă dați peste vreo navă care nu emite aceste coduri ID, mai ales în zona spațiului Han în care veți zbura, atunci trebuie să presupuneți că nu este navă militară Han. Dacă veți considera că reprezintă o amenințare pentru misiune, atunci DA. Ești autorizat să o ataci. Asta ar fi trebuit să vi se spună la informare.

Adler știa că dacă el ar fi fost un *pirat*, atunci cel mai simplu mod de a rămâne în viață ar fi fost acela de a-și procura și folosi codurile ID utilizate de militarii Han.

— Și dacă aceștia au codurile? a întrebat.

— Nu le au.

— Păreți teribil de sigur. *Sir*.

— *Suntem* siguri, *Lieutenant*. Acestea se schimbă după un sistem rotativ, iar navele voastre au încărcate codurile pe următoarele 4 zile.

Își privi din nou ceasul.

Pentru Adler a fost foarte clar că Serviciile de Informații ale Republicii cunoșteau mult mai multe lucruri despre Han decât credeau majoritatea. Spera că acesta era un lucru bun, și că omul știa despre ce vorbește. Oricum, era timpul de plecare.

— Am înțeles, *sir*.

— Sunteți gata să plecați?

— Suntem gata.

— Atunci… executați verificările pre-zbor la *păsările* voastre. Vă lansăm peste… 14 minute și 20 secunde.

❊❊❊

Echipajul din cala de lansare care-l asista era la fel de profesionist ca și *spațialii* cu care era obișnuit el la bordul lui *Bulwark*, ceea ce l-a făcut pe Adler să se întrebe cât de des a lansat navete de luptă modificate acest vas misterios, și câte dintre aceste chipuri anonime prezente în cală erau foști militari.

Adler și-a început secvența pre-zbor, de pornire, așa cum o mai făcuse de nenumărate ori înainte. Ceea ce l-a surprins – unul dintre nenumăratele lucruri din acea zi – a fost faptul că *Panther*a sa era de o curățenie impecabilă. Părea că tocmai a ieșit de pe banda de montaj. Nu avea nici o zgârietură nicăieri în interiorul cockpitului, iar toate monitoarele erau perfect curate.

— *Shadow 1*, aici Controlul lansării, care-i statusul tău?

El și Noa au hotărât că 'Shadow' ar fi un nume de cod potrivit după ce și-au văzut navetele pentru prima dată. Noa era comandantul misiunii – Shadow 1 – iar Adler era Shadow 2.

— Cinci pe cinci, Control, a răspuns Noa. Sunt pe energie internă, toate sistemele sunt pe *verde*. Gata de lansare.

Să zbori cu un *Buccaneer* monoloc fără sisteme de armament putea fi o adevărată provocare, dar Adler știa că Noa era perfect capabilă să se descurce.

Pe monitorul său central a apărut un mesaj – era de la Noa, care testa sistemul de comunicații navă-navă, cu laser de mică putere.

DE LA: SHADOW 1 / CATRE: SHADOW 2 // MESAJ: EȘTI GATA SĂ FACI ISTORIE SCRATCH? / SFÎRȘIT//

El zâmbi dând din cap.

— *Baron*, trimite un mesaj lui *Shadow* 1. Mesaj: Mai 'gata' de atât nu voi fi niciodată. Hai să dăm drumul la spectacol, Tude. Sfârșit.

— Am transmis, confirm AI.

Era o cale de comunicare greoaie și ineficientă, dar necesară datorită naturii misiunii lor. Adler a verificat instrumentele – dacă naveta sa era gata de zbor. Totul era în ordine.

— *Shadow flight*, Controlul lansării. Nu este nevoie să confirmați viitoarele comunicații. Cala se va depresuriza în 10 secunde. Baftă!

Și asta a fost totul.

După depresurizarea calei, trapele acesteia se vor deschide și *Buccaneer*ul lui Noa va fi prima coborâtă. Îndată ce se va elibera din suporturi și va elibera zona, va urma Adler.

Apoi vor fi independenți.

O baliză cu lumină rotitoare, galbenă, a devenit roșie, semnalizând că depresurizarea este complete. Trapele au alunecat în lături, și suporturile au coborât *Buccaneer*ul lui Noa prin deschizătură. Adler privea prin camera ventrală,, cum clemele s-au deschis, iar naveta lui Noa a început să manevreze, micile motoare poziționale emițând *pufuri* de gaz. După 10 secunde, *Panther*a sa a fost expulzată din cală, și cu un *clunk*, suporții magnetici au eliberat naveta. Apoi a manevrat ușor pentru a se îndepărta de *Calypso* și ca să intre în formație cu Noa.

Imediat ce suporții au fost retractați în interiorul navei, trapele calei s-au închis și SS *Calypso* a început să se miște, menținându-se drept pe curs ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat. Pentru un observator extern, era doar o navă comercială care-și făcea drum prin cele mai îndepărtate zone ale spațiului Republicii; de fapt era împănată cu personal și echipament destinat efectuării unor misiuni ultrasecrete de care nu afla nimeni.

Adler se întreba dacă va mai revedea vreodată pe vreunul dintre ei… probabil că nu, dar era sigur că nu va mai privi niciodată o navă comercială în același mod.

Autopilotul AI a startat motorul și a ajustat traiectoria către primul dintre punctele de alunecare clandestine, menținând *Panther*a în formație strânsă cu *Buccaneer*ul lui Noa. Peste trei minute, dacă sistemul navigațional va funcționa conform datelor prestabilite, ar trebui să ajungă la primul punct. După alte două minute, vor ieși pe partea cealaltă.

În Spațiul Han.

✻✻✻

DE LA: SHADOW 1 / CĂTRE: SHADOW 2 // MESAJ: INTRAREA ÎN PUNCTUL ALPHA PESTE 2 MINUTE ȘI 30 SECUNDE / SFÂRȘIT//

— *Baron*, trimite către *Shadow 1*. Mesaj, confirmat. Sfârșit.

— Am transmis, raportă AI.

Zborul „între” – prin straniul, inexplicabilul spațiu ce exista între punctele de alunecare – era o veritabilă experiență, mai ales executat cu o navetă de mici dimensiuni. Trecerea era mai ușoară într-o navă mare, pentru că efectele fizice erau oarecum diminuate, dar într-o navetă de atac, sentimentele de neliniște, iminența morții, erau amplificate. Îți lua ceva timp ca să te obișnuiești.

Pentru o navă care trecea pragul unui punct de alunecare, totul părea să se oprească – nu era lumină, nici culoare, doar o întunecime nesfârșită, goală. Chiar și într-o călătorie prin spațiul normal, cu câmpul de stele ca puncte de referință, mișcarea nu era percepută cu adevărat, ci doar accelerațiile și decelerațiile ’g’. Când se zbura cu viteză constantă, pilotul simțea că nava ar fi staționară în spațiu, atârnând în mijlocul unui glob presărat cu mici puncte luminoase.

Dar într-un punct de alunecare, câmpul de stele era absent, acolo nu era nimic – doar nava – care-i dădea celui dinăuntru sentimentul că *există*. Era o senzație dificil de explicat, înțeleasă doar de cei care făcuseră călătoria.

DE LA: SHADOW 1 / CĂTRE: SHADOW 2 // MESAJ: CREȘTE EMISIA DE PARTICULE CJ / PUNCTUL DE INTRARE LOCALIZAT / TRANZITUL ÎN 15 SECUNDE / DECLANȘAT SECVENȚA DE ZBOR AUTOMAT / SFÂRȘIT//

— Baron, trimite lui *Shadow* 1. Mesaj, am înțeles. Sfârșit.

— Am transmis.

Adler vedea și el valorile afișate de contorul de particule Crabbe-Johnson – numite după fizicianul care a descoperit existența punctelor de alunecare cu mai mult de două secole în urmă – iar intrarea în punct a apărut pe monitorul tactic, exact acolo unde l-a marcat sistemul navigațional de pe *Panther* că trebuie să fie.

Până acum, e bine, se gândi. *Să sperăm că așa va fi și în continuare*.

Zece secunde.

AI a navetei a făcut o ajustare minoră a vitezei pentru a permite o tranziție lină peste prag, a fixat *Panther*a în sistemul

de ghidare și a oprit sistemele auxiliare ca ultimă măsură de pregătire pentru tranzit. În timpul *alunecării* nu se executa nici o manevră, nici accelerare, nici decelerare… Odată trecut pragul, călătoria era foarte simplă.

Cinci secunde.

Acum, Adler putea vedea distorsiunea imaginii stelelor în limitele pragului circular.

Trei secunde.

Deja îl putea și simți. O senzație de gâdilitură, ca și cum mii de furnici îi alergau pe piele, o senzație pe care o va avea din nou chiar înainte de aieși pe partea cealaltă.

A văzut cum *Buccaneer*ul lui Noa dispare într-un vârtej multicolor de particule CJ energizate – era înăuntru.

După o secundă, Adler a avut parte de același vârtej strălucitor de culori, apoi… câmpul de stele a dispărut.

Se afla în tunelul șobolanului.

Misiunea lor începea.

7

Pragul de ieșire, Punctul de Alunecare Delta
Spațiul Han

DE LA: SHADOW 1 / CĂTRE: SHADOW 2 // MESAJ: SISTEMELE SUNT ACTIVE ȘI PE VERDE / INERTELE SUNT DECONECTATE / SFÂRȘIT

— Baron, trimite către *Shadow* 1. Mesaj, am înțeles, la mine același status. Cum te simți acolo? Sfârșit.

— Transmis.

A așteptat răspunsul câteva secunde.

DE LA: SHADOW 1 / CĂTRE: SHADOW 2 // MESAJ: BINE PE CÂT ERA DE AȘTEPTAT / PARCĂ AȘ STA ÎNTR-UN VÂRF DE ȚEAPĂ / DESIGNERII AR FI TREBUIT SĂ SE STRĂDUIASCĂ MAI MULT CU SCAUNELE ASTEA / SFÂRȘIT //

Țeapă? se întrebă Adler, dar sosi un al doilea mesaj.

DE LA: SHADOW 1 / CĂTRE: SHADOW 2 // MESAJ: VOIAM SĂ SPUN UN GARD ASCUȚIT / PROGRAM IDIOT DE RECUNOAȘTERE A VOCII / SFÂRȘIT //

Treceau prin al patrulea din cele opt puncte de alunecare. Trecuseră zece ore de la începerea misiunii. Cel mai lung timp petrecut de Adler în cockpit unei *Panther*e a fost de opt ore… și fusese mai mult decât destul. Dacă totul mergea conform planificării, întreaga misiune va dura circa 24 ore. Aveau suficient combustibil, hrană și apă ca să le ajungă – cu una sau două zile de rezervă – dar să stea atât timp în cockpitul înghesuit al unei navete de luptă nu era ceva ce să-i facă deosebită plăcere. Știa că Noa avea ceva mai mult loc și-și putea întinde membrele pentru că *Buccaneer*ul avea cockpitul ceva mai larg decât *Panther*a, dar el prefera *cuiele* pe care stătea în locul *gardului* lui Noa.

Tranzitarea prin primele patru puncte de alunecare a fost total lipsită de evenimente. După ce așteptau câteva secunde pentru ca sistemele navelor să se stabilizeze, își deschideau senzorii pasivi – *urechile* costumelor – pentru a asculta și privi în jur, dar din fericire, de fiecare dată spațiul era *curat*. Era dificil de rezistat nevoii năvalnice de a porni radarul pentru a scana rapid sectorul, dar asta ar fi fost precum aprinderea unei lanterne într-o cameră întunecată, dezvăluindu-le poziția oricui ar fi fost pe acolo… fie Han, fie cei pe care gazda fără nume de la bordul lui *Calypso* i-a numit „elemente certate cu legea”.

Conform sistemului său navigațional, la viteza lor curentă mai era 17 minute până ce vor intra in următoarea gaură de șobolan, Punctul de Alunecare *Echo*. De acolo, ultimele trei tranzite erau relativ scurte. Faptul că știau că se află adânc în spațiul Han era o greutate constantă ce le măcina gândurile; misiunea putea deveni *dură* în orice clipă, iar cavaleria nu va veni de dincolo de colină ca să-i salveze. Erau singuri… și aveau ordin să se autodistrugă pentru a evita să fie capturați.

A rulat un diagnostic al sistemelor de armament… cam a cincizecia oară de la primul tranzit, dar *pe bune*, n-avea nimic altceva mai bun de făcut. Fără a mai spune că ultimul lucru pe care și-l dorea era să aibă parte de o lansare eșuată datorită proastei funcționări a armamentului.

Precum cele două Raven de mai devreme... azi? Sau a fost ieri?

DE LA: SHADOW 1 / CĂTRE: SHADOW 2 / MESAJ: CONTACT PASIV / COORDONATE 001.275.030 / SFÂRȘIT //

Shit! a izbucnit Adlet, iar inima i-a sărit în gât. Senzorii pasivi ai lui Noa erau mai performanți decât ai lui, așa că nu a fost surprins că ea a detectat prima ceva. S-a uitat în afara cockpitului în direcția generală a contactului ca să vadă dacă poate observa ceva, dar sigur că n-a reușit. Indiferent ce era acolo, se afla în adâncul întunericului – ca și ei – și, dacă nu era vorba de ceva apropiat, mare, încet și luminat ca un pom de crăciun, șansele lui de a-l descoperi pe fondul stelar cu ajutorul vizorului său Mk-1 erau practic zero.

Și-a orientat rețeaua de antene pasive către coordonatele date de Noa căutând semnale.

DE LA: SHADOW 1 / CĂTRE: SHADOW 2 / MESAJ: IMPULS ENERGETIC CLASIFICAT CA SEMNĂTURĂ ENERGETICĂ A UNUI REACTOR CU FUZIUNE / ȚINTA CIRIPEȘTE CODURI ID HAN / DESEMNAT CA ȚINTĂ BANDIT 0 1 / TĂCERE RADIO / SFÂRȘIT //

Coduri de identificare Han. Indiferent ce o fi fost contactul, nu era un pirat. Erau militari Han.

— Cât e de aproape, Noa? Ce viteză are? Haide, am nevoie de informații! se repezi Adler în timp ce deconecta febril toate sistemele neesențiale, lăsându-le active doar pe cele de suport vital, senzorii pasivi și reactorul. Așa nu vor mai fi decât niște bolovani rătăcitori prin spațiu, dacă scutul reactorului va funcționa așa cum era proiectat. Ambele nave fuseseră concepute pentru a rămâne nedetectabile. Sperau că proiectanții își făcuseră treaba bine, pentru că dacă ei puteau detecta emisia energetică a unui reactor Han, atunci și Han ar fi putut să o observe pe a lor.

Adler calcula mintal, și la foc automat, cât timp le-ar lua să se întoarcă la punctul de alunecare Delta și cât de repede își putea activa sistemele de armament. Totuși, acum era blocat. Treaba lui era să rămână ascuns, cu orice preț. Pentru a-și îndeplini misiunea, recuperarea pilotului eșuat.

Și aducerea lui acasă.

Apoi a detectat și el contactul pasiv. Noa a avut dreptate, nava se afla chiar acolo unde senzorii ei pasivi au arătat că trebuie să fie. Semnătura reactorului nu era mare, așa că probabil era o navă mică... ceea ce însemna și că senzorii ei activi nu puteau detecta la distanțe prea îndepărtate, ca în cazul navelor combatante mari. Sau s-ar putea să fie o navă cercetaș, proiectată să patruleze prin aceste zone de spațiu ca să-i țină pe pirați sub supraveghere. Și, după cum spusese Noa, *ciripea* una dintre seriile de coduri de identificare Han pe care spionii de la Informații le încărcaseră la bordul navetelor lor.

Computerul său de ochire, chiar dacă funcționa la cele mai de bază rutine, setat la minimum de putere, era capabil să obțină date aproximative despre curs și viteză. Nava le intersecta calea, de la tribord la babord, cu o viteză constantă de 0,005c, la o distanță de 18.000 km. Senzorii pasivi nu puteau asigura informații pentru o ochire precisă, dar erau suficienți pentru a stabili o locație aproximativă, direcția de zbor și viteza estimată, pentru manevre de apropiere și atac, sau, în cazul lor, să stea deoparte, ascunși.

Adler presupunea că, dacă nava Han nu avea o antenă gigantică orientată chiar către ei, era puțin probabil ca inamicul să știe măcar că ei sunt acolo.

Inamicul.

Și-a dat seama că întotdeauna se gândise la Han astfel. Ei au fost *inamicul* acum un secol și erau și acum încă. Și totuși era comic, pentru că știa atât de puține date sigure despre ei. Au fost învățați despre tacticile utilizate de Han pe durata ultimului război – cum își masau navele înainte de bătălie, formațiile de luptă și tacticile pe care le-au folosit, sinuciderile fanatice când se confruntau cu înfrângerea – informații vechi, antice și de demult, dar el nu știa mare lucru despre ei ca oameni. Presupunea că poate e mai bine așa, mai ales dacă războiul urma să reînceapă. Era mai ușor să-i ucizi pe cei pe care nu-i cunoști.

Totuși, se întreba cât de mult *cunoșteau* realmente despre Han. O privire prin nava-spion SS *Calypso* l-a convins că existau probabil o grămadă de informații despre Han care nu au ajuns în mâinile diverșilor guru, mari specialiști ai flotei în armament și tactici, și au rămas blocate la nivelul comunității de Informații,

disponibile doar pentru cei cu nivel de autorizație corespunzător. Dacă cei sus-puși erau atât de convinși că un alt război se ivește la orizont, atunci ar fi fost mai bine ca acele surse de informații să se deschidă larg, socotea Adler. Și încă repede.

Adler și-a verificat cronometrul – 12 minute până la momentul planificat să ajungă la Punctul de Alunecare Echo. A făcut mintal câteva calcule rapide și a hotărât că ar putea avea o șansă deosebită. Când o navă intra sau ieșea dintr-un punct de alunecare – inclusiv din cele mici – *flash*ul emisiei de particule CJ putea fi detectat și de cei mai simpli senzori. Având prin apropiere o navă Han militară, intrarea în punctul de alunecare *Echo* ar fi fost ceva mai rău decât aprinderea unui blitz orbitor într-o încăpere întunecată. Nu numai că le-ar fi semnalat prezența, dar ar fi dezvăluit și prezența unui punct de alunecare despre care se presupunea că este încă nedescoperit.

*Flash*urile CJ erau un risc cunoscut – și acceptat – pentru misiune, redus doar de presupunerea că spațiul pe care-l traversau, mai mult ca sigur, nu va fi patrulat de militarii Han. Dar s-a terminat cu această presupunere, se gândi Adler cu amărăciune. El și cu Noa au fost norocoși că nava Han nu s-a aflat mai aproape când au ieșit ei din punctul Delta și nu a detectat atunci *flash*ul CJ.

Trebuia să o avertizeze pe Noa că trebuie să-și întârzie intrarea amândoi, cel puțin cu câteva minute. Între timp, nava Han se va îndepărta suficient ca să-și permită riscul. Așteptarea va prelungi misiunea, iar gândul la pilotul aflat dincolo – un camarad, la urma urmei – plutind în derivă, singur, adânc în Spațiul Han, era o motivație mai mult decât suficientă de a acționa cât mai rapid posibil.

— Baron, trimite lui *Shadow 1*. Mesaj: recomand întârzierea cu cinci minute a intrării în Echo. Sfârșit.

— Am transmis.

Adler privi către *Buccaneer*ul lui Noa ca să vadă dacă vreunul dintre jeturile de manevră au fost activate. Au fost, câteva scurte impulsuri de la cele din botul navetei. Adler, a urmat-o, menținându-și *Panther*a în formație. O scurtă verificare a vitezei l-a convins că ajustările lui Noa au adăugat circa 5 minute la timpul lor de tranzit. Perfect.

Și în acea clipă s-a dezlănțuit iadul.

8

Spațiul Han
Între Punctele de Alunecare Delta și Echo

Tot setul de său de senzori pasivi s-au aprins, luminând monitoarele ca un foc de artificii. *Cristoase*, a izbucnit Adler, urmărind cum indicatoarele emisiei de particule CJ indicau creșteri ale acesteia… apoi un vârf. Ceva tocmai a venit prin Punctul de Alunecare Echo.

— Baron, trimite lui *Shadow 1*. Mesaj, vezi valorile astea? Sfârșit.

— Am transmis.

Așteptând răspunsul lui Noa, executa și pașii necesari trecerii *Panther*ei sale în *gata de combat*. Poate că un pirat tocmai a trecut prin punctul de alunecare, sau o altă navă militară Han. Indiferent de ce o fi, era pe curs direct către el și Noa, iar proverbialul *flash* tocmai a luminat *camera* lor întunecată încât toți au putut să vadă, inclusiv nava Han aflată în tranziție. Era evident că acest spațiu gol nu era atât de gol pe cât se presupunea că este.

Citi repede răspunsul lui Noa.

DE LA: SHADOW 1 / CĂTRE: SHADOW 2 / MESAJ: VALORILE RADIAȚIEI CJ DE LA PUNCTUL DE ALUNECARE ECHO / INDICĂ SOSIREA UNEI SINGURE BOGEY / ÎNCERCĂM IDENTIFICAREA / ȚINTA NU CIRIPEȘTE CODURI DE IDENTIFICARE HAN / MENȚINEM CURSUL CURENT / TĂCERE RADIO / SFÂRȘIT //

Noa a rămas calmă, menținând strict protocoalele misiunii. Dacă aveau noroc, indiferent ce se îndrepta spre ei va trece pe lângă, iar nava Han nu va reacționa.

Mda, vezi să nu, a mormăit Adler către sine. Fortuna avea prostul obicei de a fi o curvă recalcitrantă tocmai în cele mai nepotrivite momente, iar acesta se contura repede a fi unul dintre acestea. O privire la senzorii activi i-au arătat o decelerare a navei Han, care sigur detectase *flash*ul emisiei CJ, și acum se întorcea să investigheze.

Pe Adler îl mânca să activeze senzorii activi pentru a obține rapid o soluție de ochire asupra navei Han, dar și indicații clare referitoare la *bogey* aflată în față. Nu-i plăcea să stea inactiv. Conform instrucțiunilor, era nevoie de 15 secunde pentru ca *Panther*a să se trezească din picoteala sa electronică și să fie gata de *dans*. Dar lui îi ajungeau 10 secunde.

Aceleași simțăminte de agitație, teamă, l-au străbătut iarăși, la fel ca atunci când a crezut că intră în luptă reală în timpul micului exercițiu al lui Kumar, dar acum, Adler a putut să le stăpânească mult mai ușor. În timp ce privea traiectoria descrisă de nava Han aflată pe vector de interceptare către nava străină, simțea cum îi crește tensiunea sanguină, fierbințeala vânătorii revărsându-se prin vene. Palmele îi erau transpirate, respira adânc, dar era mult mai concentrat, gândurile fiindu-i învăluite de un ciudat sentiment de panică intensă, dar și de un calm hotărât de care dor un războinic putea avea parte în preajma unei lupte.

Jocul pe viață și pe moarte în care se antrenase era pe cale să înceapă, iar el va participa la joc. Și va învinge.

Sau va sta liniștit și va privi cum nava Han va spulbera ân atomi nava necunoscută, iar ei vor trebui să aștepte iarăși ca Han să plece. Abia apoi misiunea lor va putea continua.

Așteptarea era înnebunitoare. Fiecare secundă ticăită părea a fi cât două-trei, în timp ce nava necunoscută – care încă nu era înregistrată de senzorii săi pasivi mai puțin sensibili – se apropia, cu nava Han accelerând către ea.

Mica lor zonă de spațiu începea să se aglomereze.

Pe monitor a apărut un alt mesaj de la Noa.

FROM: *SHADOW 1* / CĂTRE: *SHADOW 2* / MESAj: BOGEY IDENTIFICATĂ POZITIV CA FIIND NAVETA CĂUTATĂ DE NOI / REPET BOGEY ESTE SUBIECTUL MISIUNII NOASTRE / STANDBY / SFÂRȘIT //

A clipit și a citit de două ori. Naveta despre care se presupunea a fi blocată de partea cealaltă a încă patru puncte de alunecare era *aici*?

Ambele lor navete erau încărcate cu informații referitoare la caracteristicile și semnătura electronică a navetei spion, și puteau și trimite un cod de identificare către aceasta,

semnalând că el și Noa nu erau o amenințare, pentru că încercând să salvezi pe cineva care-și descărca armele în tine pentru că credea că tu ești cel rău… era o chestie tare păcătoasă.

A trimis Noa codul de identificare? Oare ce voia să facă el? „*La dracu*", a oftat Adler în cască. Voia să rupă tăcerea radio, ducă-se aiureala asta de laser de comunicații de mică putere. Mâinile sale înmănușate au zăbovit peste butoanele care-i puteau aduce naveta la capacitate operațională maximă.

Putea să o facă. Acum, imediat.

Acolo era o navă inamică, care se îndrepta direct către persoana pe care trebuiau să o salveze, altfel spus, către *informațiile* pe care ei trebuiau să le recupereze.

Standby. Așteaptă. Știa că Noa se gândește, încercând să hotărască ce era de făcut. Ea era comandantul misiunii. Liderul.

Haide, Noa, fie stăm și ne uităm cum se-mpute treaba, fie mă lași să ucid bastardul Han înainte de a ajunge în raza armelor lui, a spus Adler.

Și-a pus degetele pe butoane. Dar a sosit încă un mesaj.

DE LA: SHADOW 1 / CĂTRE: SHADOW 2 / MESAJ: TRIMIS ȘI PRIMIT COD IDENTIFICARE / EXECUTĂM INTERCEPTARE PASIVĂ ASUPRA BANDIT ZERO UNU / DATALINK ACTIV / LIBER LA ARME / FOLOSEȘTE TUNURILE / SFÂRȘIT //

Bună fată, Noa, se gândi Adler manevrând butoanele, iar Panthera a început să mârâie. Computerul său de ochire a primit datele de la *Buccaneer*ul lui Noa prin datalink și un icon portocaliu a început să clipească în interiorul vizorului său, împreună cu un triunghi albastru ce marca locația navetei spion. S-a îndepărtat ușor de nava lui Noa, pentru că sistemul său de navigație a stabilit un curs de interceptare ce trebuia să-l aducă sub și în spatele țintei sale. Noa i-a ordonat să o distrugă cu tunurile – fie cele laser, fie *Gatling* – pentru că vroia să evite lansarea oricărei rachete, care le-ar fi dezvăluit poziția unei eventuale alte nave Han ce s-ar fi putut afla în raza de acțiune și ar fi putut detecta lansarea. A înțeles, dar ar fi preferat să folosească *Raven*.

Adler a acționat maneta de gaze și *Panther*a sa a sprintat prin spațiu, presându-l în spătarul scaunului, în timp ce amortizoarele se străduiau să țină pasul cu accelerația rapidă. A

aplicat procedurile respiratorii necesare împotriva creșterii ’*g*’. În urechi i-a izbucnit tonul ascuțit al avertizoarelor.

Han a deschis focul. Dar nu asupra sa.

Monitorul său tactic arăta două rachete care se îndepărtau de nava Han, îndreptându-se direct către iconul albastru al locației navetei spion. Acesta a început să manevreze, dar cu mare greutate. Ori naveta spion nu era proiectată pentru manevrabilitate, ori suferise avarii care-i restricționau abilitatea de a scăpa atacului.

Asta e. Game on, își zise. Informatorul urma să fie distrus – odată cu informațiile și cu nava sa – dacă el nu făcea ceva, acum… iar o interceptare pasivă era tehnic imposibilă. A comutat pe căutare activă și detectare radar și a obținut imediat fixări atât pe nava Han, cât și pe cele două rachete lansate. Tocmai voia să apese butonul de comunicații pentru a o informa pe Noa că el lansează atacul, dar ea i-a luat-o înainte.

— *Shadow 2, Shadow 1*, activează și distruge-i pe cei doi *vampiri*!

— *Shadow 2, copy!* Sunt în afara anvelopei *Osprey*, atac cu *Raven*.

Acum era într-o cursă contracronometru pentru distrugerea celor două rachete înainte ca ele să intercepteze nava spion și înainte ca Han să tragă în *el*, pentru că imediat ce va pune radarul pe nava Han, ei vor ști că se află aici. Spera că *Bucaneer*ul neînarmat al lui Noa va rămâne nedetectat până ce acțiunea se va isprăvi.

A desemnat câte o *Raven* pentru fiecare rachetă inamică și și-a deschis cala cu arme. Cele două *Raven* au translatat în poziție de lansare, iar iconurile lor au devenit verzi când au fost preluate de sistemul de ochire al *Panther*ei. A apăsat butonul de lansare.

— *Shadow 2, Fox-1!*

Ambele rachete au plecat în liniște de pe șinele de lansare și au dispărut în întuneric. Radarul său de ochire era bine fixat pe ambele ținte, iar cele două *Raven* aveau o traiectorie stabilă și directă.

— Baron, afișează timpul până la interceptare, a cerut Adler văzând că nava Han își schimbă cursul.

Către el.

O numărătoare inversă a apărut în colțul vizorului, iar semnalul de avertizare s-a dezlănțuit din nou, de data aceasta pe un ton ușor diferit. Era localizat și urmărit de radarul navei Han. Știa că tonul se va schimba iar peste câteva secunde, de data aceasta într-un *ciripit* ascuțit ce va însemna că a fost fixat de un radar de ochire.

Dacă nu ar fi lansat asupra celor două rachete, ar fi putut manevra pentru a evita fixarea, dar acum era blocat. Orice schimbare rapidă de vector putea avea ca urmare faptul ca radarul său să piardă fixarea, cele două *Raven* s-ar duce aiurea, iar naveta spion ar fi ca și distrusă.

Numărătoarea inversă contorizată de AI arăta că mai sunt 40 secunde până la interceptare. În alte 15 secunde el se va afla la distanța *Osprey*.

Când *ciripitul* s-a făcut auzit în căștile sale, sistemele de contramăsuri s-au activat automat. Două momeli RCS[17] au fost expulzate din lateralele navetei ce luptă, ambele proiectate să simuleze ținte cu o secțiune radar mult mai mare decât a *Panther*ei. Se vor menține în formație aproximativă cu *Panther* până ce vor fi detectate arme pe curs de apropiere și atunci se vor îndepărta pe vectori diferiți și poate că vor atrage după ele și respectivele arme. Aparatura sa de bruiaj a returnat semnalelor radar de ochire cu „zgomote” ecou, care au suprasaturat toate frecvențele, indiferent pe care le-o fi folosit nava Han. Pentru o clipă, *ciripitul* a slăbit în intensitate, apoi a revenit la fel de puternic ca mai înainte. Aparent, sistemul radar de ochire de pe nava Han era destul de puternic ca să penetreze bruiajul lui, ceea ce nu era deloc bine.

Adler și-a văzut cele două *Raven* apropiindu-se de punctele de intercepție. Încă 30 secunde. Cinci secunde până când va fi el la distanța *Osprey*.

Tonul *ciripit* s-a schimbat într-un *țipăt* extrem de ascuțit iar luminile de avertizare de la bord s-au aprins. Vocea electronică, calmă, a AI a anunțat:

— Rachete în curs de apropiere, căutare activată… se apropie rachete, căutare activată…

Le putea vedea pe monitorul său tactic, venind cu mare viteză dinspre nava Han. Două rachete inamice, lansate de

[17] RCS - Radar Cross Sections – secțiunea radar a obiectului detectat. Cu cât e mai mare, cu atât semnalul reflectat este mai puternic.

această dată asupra sa. Două mici *blip*uri roșii care aveau scrise pe ele numele său.

— Cincisprezece secunde până la impact, a raportat AI.

Cincisprezece secunde până ce va fi un om mort.

Ar putea vira pentru a înfrunta rachetele ce se apropiau, trimițând asupra lor o pereche de *Osprey*. Sau se putea folosi de tunurile laser. Sau de tunul Gatling.

Nu. Concentrează-te asupra informatorului. El este prioritatea, nu eu. Trebuie să opresc rachetele acelea.

Adler lansase câte două *Osprey* asupra rachetelor Han care amenințau naveta spion.

Cele două momeli RCS își consumaseră combustibilul și se arcuiau pe vectori diferiți, încercând să atragă rachetele Han departe de *Panther*. N-avea timp să se uite dacă reușeau sau nu. Nu conta.

Cala sa cu armament s-a deschis și patru *Osprey* au coborât în poziție de lansare. Iconurile lor erau roșii pe vizor. Încă nu erau în raza de acțiune.

A analizat toate informațiile prezentate pe monitorul tactic – locația relativă a navetei spion, nava Han, cele patru rachete amenințătoare și secundele rămase – și s-a hotărât.

Nu era suficient timp. Dacă nu putea rupe contactul cu locatorul rachetelor, era terminat. Pentru prima oară, Adler a deconectat siguranțele inerțiale, ignorând avertismentul imediat al AI. Trebuia să rupă contactul de fixare cu rachetele, iar singura cale de a o face era să permită *Panther*ei sale să manevreze într-un mod pe care trupul său nu-l putea face. Accelerația '*g*' mult mărită îl putea ucide, dar era singura opțiune pe care o avea.

Haide, haide...

Verde! Gata de lansare!

— *Shadow 2, Fox 2!*

A apăsat butonul de lansare și a așteptat până ce a văzut *flash*urile trecând dincolo de botul navetei, apoi a tras tare de mansă spre înapoi, strigând împotriva forțelor G. A simțit cum costumul se umflă violent, presându-i extremitățile cu gigantice mâini de fier, iar câmpul vizual i s-a îngustat. Durerea a fost insuportabilă, pentru că trupul a trebuit să îndure o greutate de zeci de ori mai mare decât cea normal – apoi i s-a rupt filmul.

Nu a văzut cum celălalt icon de pe monitorul său tactic a fulgerat pe lângă el și s-a îndreptat către naveta spion.

9

Spațiul Han
Între Punctele de Alunecare Delta și Echo

Semnalul de avertisment continua să fie activ.

După ce i-a revenit cunoștința, lui Adler i-au trebuit câteva secunde pentru a scăpa de confuzie și ca să-și repună în ordine gândurile. Era în luptă. Și era încă în viață.

O privire scurtă asupra monitorului tactic i-a dezvăluit faptul că cele două rachete Han ațintite asupra navetei spion erau distruse – fie că *Raven*ele sale au reușit singure, fie cele *Osprey* pe care le-a lansat și-au făcut treaba. Dar lupta era departe de a fi terminată. Nava Han îl ataca din nou, decelerând și virând strâns pentru a reduce distanța. Părea să considere că *Panther*a sa înarmată era o amenințare mai mare decât ținta care abia se mișca și care ieșise pe neașteptate dintr-un punct de alunecare necunoscut.

Adler se afla pe un vector ce-l ducea departe de nava Han, pentru că AI a centrat comenzile și a oprit propulsia imediat ce a constatat că el este inconștient. A înhățat manșa, crispându-se – îl durea. Ceva din interiorul său nu era în regulă. A reconectat siguranțele inerțiale și s-a forțat să țină manșa, strângând din dinți de durere. Și, pentru prima oară, a avut pe monitor o imagine clară a navei Han – *era* un fel de navă de patrulare, mai mică decât una a Republicii pentru atacul rapid, dar cam de patru ori mai mare decât *Buccaneer*ul lui Noa. Configurația de bază semăna cu vechiul design Han din ultimul război – deci nu se schimbaseră multe.

A virat către nava Han, cu maneta de gaze la maxim. Chingile-i apăsau pe coastele ce păreau a fi rupte, împiedicându-l să respire. Durerea era intensă, dar temporară, pentru că *Panther* a încetinit până la imobilitate, apoi a revenit când a fost împins înapoi în scaun.

Luptă cu durerea, luptă cu ea. Nu ești mort. Încă ai șansa să ieși viu din situația asta.

Toți puteau.

Noa.

— *Shadow 2* către *Shadow 1*, a mormăit în microfonul măștii

Nici un răspuns. Nici nu putea vedea *Buccaneer*ul ei pe monitorul tactic. Un sunet foarte ascuțit i-a întrerupt gândurile – Han lansa din nou.

— Rachete pe curs de apropiere, căutare activă… Rachete pe curs de apropiere, căutare activă…

Ca și mai înainte, două momeli RCS au fost ejectate automat din lateralele *Panther*ei, pentru a încerca să prezinte o țintă mai ademenitoare pentru rachetele inamice. Adler a virat cu o smucitură spre tribord, apoi spre babord, schimbând sălbatic direcția în încercarea de a rupe contactul și de a împiedica fixarea sa. Dar nava Han continua să se apropie. Adler a surâs agonic în timp ce studia cifrele de pe monitorul tactic. Viteza bastardului era prea mare.

— Baron, soluție laser pentru rachetele ce se apropie.

— În lucru, a răspuns AI. Gata.

De data asta le-a putut vedea, două mici puncte de lumină venind spre el. S-a uitat la statusul laserului, așteptând ca iconurile să devină verzi. Când s-a întâmplat asta, a apăsat butonul.

Un sumzey puternic a invadat interiorul *Panther*ei când razele invizibile au fost proiectate în spațiu, *luminând* ambele rachete cu înalta energie a luminii concentrate. Exploziile au fost aproape instantanee.

— Am *ras* doi vampiri! a strigat.

A virat din nou cu 180^0 și a desemnat două *Osprey* pentru nava Han, care năvălea din spate, depășindu-l. Rachetele au coborât în poziție, iar iconurile lor au devenit verzi.

Han a încercat să vireze, dar inerția era prea mare pentru a o învinge. Adler a zărit un *flash* neclar trecând pe la unsprezecele său – mult prea repede pentru ca ochii săi să vadă clar ce a fost – și a apăsat butonul de lansare.

Rachetele *Osprey* au plecat în spațiu, direct către nava Han.

De data aceasta, Adler a văzut cu claritate rezultatul acțiunii sale mortale. Două *flash*uri strălucitoare au marcat

impactul rachetelor, apoi, în spațiul din fața sa, a erupt un mic soare când reactorul navei Han a fost spulberat.

Totuși, nu a fost timp să se bucure de victorie, pentru că explozia reactorului Han tocmai a anunțat în întregul sector că o bătălie este în desfășurare. Dacă mai era vreun Han prin apropiere, vor veni aici în curând.

Trebuiau să recupereze naveta spion, să extragă informațiile și să o șteargă dracului de aici.

— *Shadow 2* către *Shadow 1*, nu mai avem nimic în coadă. Copy?

Și iarăși… nimic.

— *Shadow 2* către *Shadow 1*… răspunde.

Tăcere.

— Baron, stausul lui *Shadow 2*?

— *Shadow 2* este non-operațional, l-a informat AI.

Stomacul i s-a strâns și a simțit că-i vine să vomite. „Non-operațional” era limbajul AI pentru ceva ce el nu era pregătit să accepte.

— CEEE?? Cum dra… Baron, afișează înregistrarea situației tactice de după momentul deconectării siguranței inerțiale.

— În lucru, a replicat AI. Gata.

— Execu…

O izbucnire de zgomot static.

Adler a apăsat instantaneu pe butonul de comunicații.

— *Shadow1*, aici *Shadow 2*, mă recepționezi?

Nici un răspuns.

— *Shadow 1*, mă recepționezi?

— *Shadow 2*…

Scurtul moment de speranță s-a dezumflat. Nu era ea. Nu era vocea ei.

— …e nevoie de extracție…repede…

Era informatorul. El trebuie să fie.

— Stația care apelează, aici *Shadow 2*, repetă.

Răspunsul nu a mai venit, dar Adler auzise tot ce avea nevoie să audă.

— Baron, ia un curs direct către naveta spion, viteză maxim posibilă. Apropiere pentru rendez-vous. Execută imediat. Preia manșa.

Și a lăsat AI să se ocupe de zbor în intervalul de timp următor.

— Executat. Am preluat mansa.

Se afla la șase minute depărtare de naveta spion, care acum plutea inertă în derivă. Datele afișate de aparatura sa arătau că accelerarea era zero, iar puterea era la nivel minimal. O fi ajuns naveta asta ca prin minune până aici, dar în nici un caz nu va zbura mai departe.

Adler s-a încrâncenat pregătindu-se pentru ceea ce era obligat să facă imediat. În minte i-a răsunat vocea lui CAG: „*... viața informatorului este sacrificabilă...misiunea ta este să extragi informațiile, cu orice preț.*"

„*Cu orice preț*" își spuse cu amărăciune. *Dar când prețul este prea mare?*

Brusc nu a mai vrut să urmărească înregistrarea de pe monitorul tactic… dar știa că trebuie. Trebuia să fie sigur.

— Baron, redă situația tactică de după momentul deconectării siguranței inerțiale. Execută.

Lui Adler nu i-a trebuit mult timp ca să vadă ce a făcut Noa Mendez.

✻✻✻

Noa a urmărit desfășurarea luptei, blestemând faptul că *Buccaneer*ul ei era neînarmat. Doar o torpilă – una singură – ar fi suficientă să-l spulbere pe Han și să-i dea timp lui Adler să distrugă rachetele.

Adler nu se afla într-o poziție bună – radarul său ghida cele două *Raven* și trebuia să stea *pe țintă* pentru ca ele să realizeze impactul, dar Han era gata să tragă. Dacă o făcea, Adler nu mai avea nici o șansă. *Raven*ele sale nu-și vor mai termina atacul, iar el va fi spulberat în atomi.

A început să-și readucă *Buccaneer*ul la viață înainte de a-și contura în minte un plan clar de acțiune. Bătrâna navetă de bombardament și atac s-a trezit din somn, iar ea i-a activat maneta de accelerație.

Nu era înarmată, dar putea face altceva.

A ajustat cursul către naveta spion, calculând viteza, distanța și rata de apropiere. Trebuia să ajungă aproape, nu avea altă cale.

Noa se gândi să-și anunțe intențiile, dar pentru ca Adler să aibă măcar o șansă de reușită, el trebuia să rămână concentrat.

Ar mai fi vrut să-i spună și alte câteva lucruri, dar nu va mai avea nici o ocazie.

Respira cu greutate datorită forței ‘*g*’, pentru că *Buccaneer* accelera la maximum, temperaturile MPE din exhaustor apropiindu-se tot mai mult de linia roșie. *Am să topesc tinicheaua dacă trebuie*.

Informatorul – informațiile pe care le deținea – *trebuiau* să supraviețuiască.

De la bunicii ei auzise povești despre ultimul război, despre cum un oraș întreg a fost ras de pe suprafața planetei în colonia Nala de către un atac al forțelor Han. Despre cum mulți dintre cei din propria sa familie – strămoșii ei – au murit, chiar dacă nici unul dintre ei nu a fost militar. Toți au fost civili, prinși într-un război sângeros care a secerat milioane și milioane de vieți nevinovate. Dacă gestul ce-l va face ea astăzi va preveni să se întâmple din nou ceva asemănător, atunci va fi meritat din plin.

L-a auzit pe Adler anunțând lansarea *Fox 2*... și i-a urat *noroc* pe tăcute.

Dacă unul își sacrifică viața pentru a salva altele, multe, este cea mai nobilă cale de a muri, nu-i așa? Din ziua când și-a pus *aripile* în piept și a început antrenamentele pe *Buccaneer*, s-a întrebat dacă îi va veni sfârșitul în timpul desfășurării unui atac, datorită focului inamic, și va înceta instantaneu să mai existe odată cu explozia reactorului cu fuziune, în timp ce torpila lansată de ea își va spulbera ținta – o moarte de erou – dar nu-i era menit să i se întâmple așa.

Și-a înclinat *Buccaneer*ul spre babord, prezentând cea mai mare secțiune radar posibilă către rachetele ce se apropiau.

Va fi la limită.

— După mine, *putas*[18], spuse ea pe când trecea prin fața navetei spion, chiar prin conul de căutare al rachetelor Han.

S-a făcut. Chestiile astea fie se vor lua după ea, fie...

În urechi i-a răsunat un ton ascuțit. O fixare. Pe ea.

Zâmbi la vederea celor afișate pe monitorul tactic, știind că poate, doar *poate*, chiar face istorie în acest loc întunecat și nefamiliar, aflat atât de departe de casă.

Noa “Tude” Mendez a închis ochii când prima rachetă Han și-a lovit ținta.

[18] Putas – târfe (l. spaniolă).

✻✻✻

Adler s-a străduit să-și controleze valul de emoții care-i strângeau pieptul.

— Baron, încetează redarea.

Ea a zburat chiar prin fața rachetelor Han în ultima clipă posibilă și acestea s-au luat după ea în loc să lovească naveta spion. S-a sacrificat pentru ca misiunea să aibă o șansă să reușească.

Și pentru ea, el se va asigura că așa va fi.

Naveta spion se afla acum drept înainte, iar AI de pe *Panther* acționa jeturile de corecție a traiectoriei pentru a aduce cele două nave una lângă alta.

— Baron, sincronizează mișcarea relativă și du-ne la 20 m de navetă. Executarea.

În timp ce privea din cockpit la nava întunecată, în formă de pană, se gândea: „*Indiferent ce informații ai, amice, ar fi a' dracului de bine să merite*."

Nava în sine era de un tip pe care nu-l mai văzuse, deși liniile generale erau asemănătoare *Panther*ei sale. Avea învelișul negru, dar oarecum reflectiv, pentru că stelele se vedeau pe suprafața sa. Chiar de atât de aproape, nava tot era greu de văzut cu ochiul liber. Dacă ar fi trebuit să-și imagineze cum arată o navetă spion, această imagine ar fi ales-o. Avea și urme clare de avarii căpătate în luptă. Arsuri de la loviturile laser, găuri neregulate în înveliș provocate de *proiectile* de energie. Da, era clar că a fost descoperită.

— *Shadow 2…te văd*…, a comunicat informatorul.

Avea bocea slăbită și respira cu greutate.

— Nu te pot duce acasă, a precizat Adler, vrând să scape de greutatea urâțeniei acestui adevăr.

*Buccaneer*ul lui Noa cu cel de al doile său loc, fusese singura șansă de supraviețuire pentru acest om. Naveta de luptă a lui Adler avea zero spațiu pentru o a doua persoană, și nici nu avea nici o posibilitate de a remorca naveta avariată.

— Dacă nu-ți poți face naveta să funcționeze…

— Negativ, *Shadow 2*… e terminată. Ca și mine. Sistemul de susținere a vieții… a cedat. Nu avem… mult timp…

Adler nu a răspuns, pentru că orice ar fi putut spune... acum nu mai conta. Tipul știa că este terminat.

— Pregătește-te să... primești transmisia de date, *Shadow 2*.

— *Copy*. Sunt pregătit.

Se uită la monitorul pe care începuse să se deruleze șirurile de date.

— Sosesc chiar acum.

— *Copy*, *Shadow 2*... trebuie să duci informațiile la Flotă. ...mare forță de atac... Han... lansată de la Kolmanth... acum două zile... către punctele de alunecare...

O, Doamne! Deci asta era. Han chiar pregăteau un alt război.

— Cât de mare e forța de atac?

— Primești acum toate... datele. Ordine de luptă, tipurile de navă, vectori-curs planificați, interceptări de comunicații... radioul meu cu rază mare este avariat... n-am cum să transmit avertismentul...

TRANSFERUL DE DATE COMPLET a apărut pe interiorul vizorului său.

— Am primit informațiile, i-a transmis Adler. Transferul este complet.

— Pleacă. Întoarce-te la Flotă...

— Dar cu...

— Am să mă autodistrug când vei fi... la... distanță sigură... măcar sistemul acesta mai... funcționează...

Și iar Adler nu a știut ce să spună. Se întreba dacă ar fi fost la fel de calm – știind ce urma să se întâmple - dacă ar fi fost în locul tipului. Pilotul eșuat, aflat la doar vreo 15 m de el, știa riscurile atunci când a semnat pentru înrolare, la fel ca oricare altul. Știa că se putea sfârși în acest mod. Și-a acceptat soarta.

Dar Adler nu-l va părăsi pur și simplu... nu fără a afla ceva mai multe.

— Cum te numești? l-a întrebat.

— Nu contează... trebuie să pleci...

— Contează... pentru mine. À propos, numele ei era Noa Mendez. *Shadow 1*, pilotul care te-a salvat de rachetele acelea. *Lieutenant* Noa Marie Mendez, nume de cod Tude. Era din

Dallas, Texas. Eu sunt *Lieutenant* Blake Adler, din Storm Lake, Iowa. Am numele de cod Scratch.

Și a rămas în așteptare.

— Jonas Wong… din… Philly…

— N-am să te uit, Jonas Wong. Rămâi cu Dumnezeu!

Apoi a acționat motoarele de manevră și s-a îndepărtat.

— Dumnezeu să te păzească și pe tine, prietene… și mulțumesc.

Adler a virat cu 180^0.

— Baron, activează sistemul navigațional prin Punctele de Alunecare, la cea mai mare viteză de intrare posibilă.

— Gata.

— Activează. Preia manșa.

— Am preluat manșa, confirmă AI.

Panther a accelerat și s-a îndepărtat, silueta navetei informatorului – nu, a lui Jonas Wong – dispărând repede în întunecimea spațiului pe care Adler îl privea în ecranul retrovizor.

Pe când *Panther* zbura spre intrarea în Punctul de Alunecare Delta, un soare în miniatură a erupt în spatele său.

Adler privea globul de gaz supraîncălzit și-și repeta în minte: „*Te voi ține minte, Jonas Wong. La fel și pe tine, Noa Mendez.*"

Într-un *flash* de particule CJ, Adler a intrat în Punctul de Alunecare Delta.

Se afla pe drumul spre acasă.

10

RSS *Bulwark*, CVA-23
În AOR a Flotei a III-a

VADM Kumar privea prin marea fereastră panoramică din *ready room*, întrebându-se ce se întâmpla acolo departe, dincolo de stele, de partea cealaltă a opt Puncte de Alunecare nemarcate.

Dacă misiunea s-a desfășurat conform planului, *Lieutenant*ii Adler și Mendez ar trebui să se afle chiar acum în Sistemul Kolmanth. Aproximativ peste 12-14 ore ar trebui să afle dacă au avut succes sau nu. Acum se îndreptau spre primul

Punct de Alunecare… deși ordinele ei prevedeau să *aștepte* un alt rendezvous cu SS *Calypso*, dar nimic nu o va putea să fie prezentă acolo când cei doi piloți ai ei vor reveni înapoi în Spațiul Republicii. Ducă-se… ordinele.

Un *beep* scurt a anunțat prezența unui vizitator la ușă.

— Intră!

Captain Ito a intrat, iar ușa s-a închis automat în spatele său.

— *Admiral*, avem un semnal. Este Scratch Adler.

Un milion de diferite posibilități i s-au învârtejit prin minte, nici una bună. Dacă ei se întorceau deja, atunci ceva a mers prost. Dar apoi, a conștientizat cuvintele folosite de Ito; el nu a spus *ei*.

— Doar el?

— Doar el.

— OK, a oftat. Avem locația?

— Da, doamnă. Este la primul Punct de Alunecare, așteptând să fie recuperat. La viteza curentă, ajungem acolo peste trei ore.

— Să reducem timpul la o oră, Zeke. Hai să ne luăm băiatul!

— Mai e ceva, *Admiral*, a adăugat Ito. Trebuie să vedeți asta.

Și i-a înmânat o hârtie cu un mesaj codat. Două fraze, fiecare cu alt înțeles. Prima frază însemna că are informațiile – *Au reușit!* – a doua a făcut-o pe Kumar să simtă un fior rece. Două cuvinte simple pe care orice ofițer din Flota a III-a le avea gravate în minte.

MARTE RĂSARE

Era un avertisment de război.

Puse foaia de hârtie pe birou.

— ALARMĂ! Tot echipajul la posturile de luptă.

11

RSS *Bulwark*, CVA-23
În AOR a Flotei a III-a
Lângă sediul *Squadron*ului de atac 34 (VA-34)

Avea ordin să discute nimic cu nimeni despre misiune. În nici o situație nu trebuia să relateze *nimănui* ce s-a întâmplat acolo, între Punctele de Alunecare Delta și Exho. Pentru toți ceilalți de pe navă, în afara ofițerilor superiori, nu s-a întâmplat nimic.

Dar Noa nu mai era.

Poate că nu putea vorbi despre ce s-a întâmplat – cum s-a sacrificat singură, eroic – dar nici nu era nevoie să vorbească.

Stătea afară în fața ușii *Squadron*ului VA-34, privind fix la simbolul acestuia expus pe ușă, un craniu zâmbăreț suprapus pe un diamant albastru, ce ținea în mâna scheletică o țigară lungă, cu filtru. Aici era „casa” de la bordul navei pentru *Blue Blasters*, *Squadron*ul ATKRON[19] VA-34, din care făcuse parte *Buccaneer*ul lui Noa A-107E.

Adler ținea într-o mână o sticlă de scotch, iar în cealaltă două pahare. A ciocănit la ușă, strâmbându-se de durerea leziunilor produse de efectele ’*g*’, bătaia răsunând în lungul coridorului. Un *lieutenant* în costum de zbor a deschis ușa și l-a privit de sus până jos. Adler purta uniforma de gală, cu mănuși și sabie.

— Pot… pot să te ajut cu ceva? a întrebat *lieutenant*ul, care părea să creadă că are de-a face cu un bețiv.

— Îl caut pe Oz. Brian Oswalt.

— OK, spuse tânărul încet, continuând să se întrebe ce dracu se-ntâmpla. Hei, Oz! strigat peste umăr, ai un vizitator!

Când *lieutenant* a întors din nou capul spre Adler, zâmbetul i-a dispărut instantaneu și a luat poziție de *drepți*.

— Atențiune! *Admiral* pe punte!

Toți din încăpere s-au ridicat în picioare.

Adler s-a întors și el, și a văzut-o pe VADM Kumar aflată în spatele său.

— Mi-am imaginat că ai să vii aici.

Privi sticla din mâna lui și un zâmbet abia vizibil i-a apărut pe buze. Știa exact ce făcea el.

— Sper că nu te superi, Scratch, dar am să particip și eu.

---

[19] ATKRON - Attack Squadron

Adler a dat din cap și au intrat amândoi pe *tărâmul squadron*ului *Blaster*. Adler l-a zărit pe *Lieutenant* Brian Oswalt – Oz – stând lângă o masă din centrul sălii. Acesta îl privea în timp ce se apropia de masă, apoi puse sticla și paharele pe tăblie. Când a deschis sticla, unul dintre veteranii *squadron*ului – care știa exact ce se întâmpla – s-a dus la bar și a luat o tavă cu pahare, după care le-a pasat rapid fiecăruia dintre cei prezenți.

Adler le-a umplut paharele unul câte unul, apoi pe al lui Oz, al *Admiral*ului, și pe al său. În tot acest timp nimeni nu a scos o vorbă… tot ce se putea auzi era zgomotul de fond făcut de navă, interminabilul zumzăit de pe o navă de luptă ce călătorea prin întunecimea spațiului îndreptându-se spre pericol.

Adler a pus pe masă un singur pahar gol, lângă craniul cu diamant albastru și țigareta dintre dinții îngălbeniți. Zvonistica susținea că ar fi rămășițele unui vechi pilot *Blue Blaster* ucis în ultimul război.

Adler și-a ridicat paharul și toți au făcut la fel. S-a uitat în ochii fiecăruia, apoi și-a pus mâna pe umărul lui Oz. Ceea ce urma să facă era înrădăcinat în tradiție, un obicei care fusese repetat de mult prea multe ori în trecut… și care, din nefericire, va fi repetat de multe ori în viitorul apropiat.

Noa Mendez a fost prima dintre piloții căzuți la datorie, dar nu va fi ultima.

Adler a vorbit tare, deslușit, pentru ca toți să audă, luptând cu suspinele ce amenințau să-i înăbușe glasul.

— Sunt *Lieutenant* Brian Adler din *Squadron*ul de vânătoare-bombardament Unsprezece, mândru membru al celui mai bun *squadron* de vânătoare din Flotă, înfricoșătorul *Red Rippers*.

Toți ceilalți au strigat „*Șezi blând!*”dar fără nici o urmă de veselie în vocile lor, doar o formalitate spusă cu amărăciune. Toți știau că Noa era moartă, dar nu știau cum a murit. Și probabil că nu vor ști niciodată.

— Astăzi, a continuat Adler, am venit aici ca să spun tare un nume care nu va fi uitat niciodată.

O lacrimă i s-a scurs pe obraz, dar nici nu a băgat-o în seamă.

— Noa Marie Mendez, nume de cod Tude, un camarad *Blue Blaster* și un *călăreț* de *Buccaneer* al dracului de bun. Să nu uitați numele ei. Ea a făcut istorie!

Și-a ridicat paharul și a toastat numele ei de cod.

— Pentru Tude!

— Pentru Tude! au repetat cu toții.

Toți ca unul, și-au golit paharele. Adler l-a întors cu gura în jos și l-a trântit pe masă. Unul câte unul, fiecare a făcut la fel, sunetul paharelor lovind masa semănând cu rafala unui tun automat.

Apoi, tăcerea a învăluit încăperea.

Adler a strâns umărul lui Oz, apoi a luat paharul gol. Încet l-a întors și pe acesta cu susul în jos.

N-am să te uit niciodată, Noa Mendez, spuse în sinea sa. *Și am să te răzbun*.

Lieutenant Blake ‘Scratch’ Adler și a ieșit din sala *squadron*ului *Blue Blasters* fără să privească înapoi.

SFÂRȘIT